

கருப்பனையுட் கள்தான்சினுட்

செல்வகுடும்ப நூல்

த. சால்ஸ் குணநாயகம்

கரும்பணையுர் கஸ்தானியனும்

'Karumpanaium Kasthaniyanum'

சிறுகதைகளின் தொகுப்பு

த. சால்ஸ் குணநாயகம்

van Wasseanear straat 19A

3971 VL Driebergen

Netherlands

Tel : + (0)343 510637

Email: tcguna@hotmail.com

நூலின் பெயர்	:	கரும்பளையும் கஸ்தானியனும்
ஆசிரியர்	:	த. சாள்ஸ் குணநாயகம்
முதற் பதிப்பு	:	2013
வெளியீடு	:	கலைக்குடில் – நெதர்லாந்து
அக்க	:	யுனிஆர்ட்ஸ் (பிறைவேர்) லிமிடெட்
		48 B, புஞ்சமெண்டால் வீதி, கொழும்பு - 13
		தொ. பே. : 2330195
பக்கங்கள்	:	xiv + 82
பிரதிகள்	:	500
அளவு	:	4 $\frac{3}{4}$ x 6 $\frac{3}{4}$
கடதாசி	:	80 ஜி. எஸ். எம். வெள்ளைத்தாள்

ISBN No : 978-955-4100-80-0

காணிக்கை

என்னென இப்புவிக்கு ஈன்று
எல்லாம் தந்த என் பெற்றோர்கள்
தம்பிலூயா - அகத்தம்மா
அவர்களுக்கும்

என் சிறுபராய நல் ஆசிரியர்கள்
இராமநாதன்- ஞானம்மா
அவர்களுக்கும்

ஈழப்போரில் காணாமல்
கரைந்துபோன
என் அண்ணன்
மரியநாயகத்துக்கும்

அணிந்துரை

முனைவர் பணி. மார்க்ரெட் பாஸ்டின்
FSJ., M.A., M.Phil., Ph.D in S.Ind.music., M.A in G&C

கலைக்காவிரி நுண்கலைக் கல்லூரி – முதல்வர்

புதைந்து கிடக்கும்

நம்பிக்கையின் புனர் வாழ்வு

கதை எழுதுவது, கவிதை எழுதுவது, என்பது ஒரு தனித்திறமை. இதற்கு நுண்ணியிலும், கலைப் பார்வையும் மிக மிக அத்தியாவசியமானவை. இரண்டு வரி கைக்கூ கவிதைகளில் தனது எண்ணக் கருத்தின் விரிந்த பொருளை மிக அழகாக வெளிப்படுத்தி விடுகின்றான் கவிஞர். அவ்வகையே ஒரு நிகழ்வின் அத்துணை அம்சங்களையும் ஒரு பக்கக் கதைகளுக்குள் கொண்டு வந்து மனத்திரையில் ஒரு மிக நீண்ட வரலாற்றை படமாக்கி ஓடவிட்டுவிட முடிகின்றது. இந்நூலின் ஆசிரியர் ஆக்ஷியிருக்கும் இப்படைப்பும் அத்தகையதோ.

2005 ம் ஆண்டில்தான் இந்த படைப்பாளர் எனக்கு அறிமுகமானார். மிக அளந்து பேசினார். தான் ஒரு கணக்கு ஆசிரியராக இலங்கையில் பணிபுரிந்தவரென்றும் தற்போது ஹாலந்து நாட்டில் தமிழ்ப்பள்ளி ஒன்றை நடத்தி

வருவதாகவும் அதில் இசை நடனம் ஆகியவையும் கற்பிக்கப்படுகின்றதென்றும் கூறினார். ஆனால் இந்த கணக்கு ஆசிரியருக்குள் இமய மலையை ஒத்த நாட்டுப்பற்றும், இந்தியப் பெருங்கடலையொத்த கவலைகளும், ஏக்கங்களும், இந்த பூமியையொத்த கவிதையுணர்வும், கதை எழுதுகின்ற ஆற்றலும், இவற்றினிடையே இயல்பான நகைச்சவை உணர்வும் ஒளிந்திருந்ததை நிச்சயமாக என்னால் அன்று உணர்ந்து கொள்ளலே இயலவில்லை.

நான்கு ஆண்டுகள் தொலைபேசியில் மட்டுமே எனக்கும் இவரது குடும்பத்திற்கும் தொடர்பு இருந்தது. சென்ற ஆண்டு எங்கள் கல்லூரியின் நடனக்குழுவினர் எனது அன்பு சகோதரன் ஆண்டன் துரைய்ப்பா அவர்களின் பெருமுயற்சியால் பலரின் ஒத்துழைப்புடன் ஹாலந்து நாடு செல்லக்கூடிய வாய்ப்பைப் பெற்றனர். அவ்வமயம் அனைவராலும் சார்லஸ் மாஸ்டர் என்று அன்போடு அழைக்கப்படும் இந்நூலின் ஆசிரியர் தனது கனிவான ஒத்துழைப்பால் சிறப்பான ஏற்பாடுகளை செய்ததோடல்லாமல் அனைவரின் நெஞ்சங்களையும் ஒரு சேர கவர்ந்த பெருமைக்குரிய பெருமகனாக உயர்ந்தார். இவரின் வயதும், அனுபவமும், வளர்க்கப்பட்ட விதமும், இவர் தம் அனுகுமுறையிலும், வாழ்விலும் குற்றின் மேவிட்ட தீபம் போல் ஒளிவிடுகின்றன. இவருக்கேற்ற வாழ்க்கைத்துணை மற்றும் அன்பான கனிகள் என்பவை இவரின் கடந்தகால வாழ்க்கையின் கசப்புகளை மாற்ற இறைவன் தந்த இனிப்புகள் என அறுதியிட்டுக் கூறலாம்.

இந்தச் சின்ன கதைகள், உலக வரைபடத்தில் மாங்காய் வடிவ சிறிய நாடாகிய இலங்கை வாழ் தமிழர்களின் கலாச்சாரம், வாழ்விடம், குழல், பிரச்சனைகள், மனநிலைகள், நாடுகடத்தப்பட்ட நிலைகள், சொந்தங்களைப் பிரிந்து

தவிக்கும் சோகங்கள் போன்றவற்றையொர்த்தமாக, உள்ளதை உள்ளவாரு, கற்பணகளின் கலப்பின்றி வழங்குகின்றன.

இவர் இயற்கை அழகில் தன் மனதை பறிகொடுத்த நிலைகளுக்கு பல எடுத்துக் காட்டுக்களைத் தாலாம். உதாரணமாக இவரின் ‘அச்சமே முகங்களாய்’ என்ற சிறுக்கையுள் “இரவு முழுவதும் கொட்டிய பனி வெண்மையாய் படர்ந்து கிடந்தது, நேற்று நிமிர்ந்து நின்ற கஸ்தானியன் மரங்கள் பனியாய் பூத்து வடிந்தன. தெளிவாய் மொட்டையாய் ஏரித்துக்கொண்டிருந்த குரியக் கதிர்கள் பனிப் பனிங்குகளாய் மினுங்கிக் கொண்டிருந்தன.” என்பதினின்றும் அறியலாம்.

“நாய்கள் பனியைக் கிளரி மணந்து மணந்து மலம் இறக்க அலைந்தன” என்பதனை இவரின் அறிவியல் பூர்வமான உள்வியல் நடைமுறைக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

தங்களின் வாழ்வுச் சூழலை வெளிப்படுத்த அவர் காட்டும் உவமையிது:

“குழலுக்கு மாறக்கூடிய இந்தக் குருவிகள் கூட குளிரில் குறாவிப் போய் இருந்தது, எனக்குப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது... அதுவும் இப்போது அகதியாய் தன் கூடுகளும், குடும்பமும், சுற்றமும், குலைக்கப்பட்ட அகதியாய் இந்த மொட்டை மரங்களில் என்றுதான் நினைக்க முடிந்தது...”

அந்நிய மண்ணில் அவர்கள் அனுபவித்த துயரங்கள், அவலங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒவ்வொரு கதையினுள்ளும் ஏதாவதொரு வரியினுாடாக வெளிப்படுத்தி விடுகின்றார்.

இலங்கைக் தமிழர்களிடம்தான் நமது பழந்தயிற் மாறாமல் காப்பாற்றப் பட்டு வருகின்றது என்பது எனது ஆழ்மன வெளிப்பாடு. உதாரணமாக பேச்சு வழக்கில் மழைக்காலத்தில், குண்டும் குழியுமாய் பாதைகள் கிடக்கின்றன என்போம். நான் பலமுறை ‘குண்டும்’ என்பது எதைக் குறிக்கின்றது என்று என்னையே வினவி இருக்கின்றேன். ஆனால் குன்றும் குழியும் என்பதுவே சரி என்பதை ஆசிரியர் குறிப்பினின்று கண்டு தெளிந்தேன். எனது நன்றிகள்.

‘ஆறாவது ஒழுங்கைக் கடைசி வீடு’ என்ற சிறு கதையை வாசித்த போது அதனின் சோகம் எனது கண்களிலும் மைபோல் அப்பிக் கொண்டுவிட்டது.

நாட்டுப்பற்று இவருக்கு அதிகம் இருந்தபோதும், தன் சொந்தங்களை தன் அடையாளத்தை, தன்ஜுடையது எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்ட வேதனையின் விளிம்பில் போராட்டங்கள் எதிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளாமல் தனித்து நிற்கும் உள்பாங்கையும் மிக அழகாய் நாகுக்காய் வெளிப்படுத்தும் பாங்கு பாராட்டுக்குரியது.

“என் வாழ்வின் யுத்த கொடுரங்களுக்குள் யாருக்கும் பச்சைக் கொடி காட்டாதனால் எனக்கிருந்த அடையாளங்களினால் நன்றாக வேண்டிக் கட்டிக் கொண்டு எவ்வை கடந்து நாடு கடந்து இங்கு வந்தபோதும் இல்லாத அடையாளத்திற்காய் இருந்த ஒரே அடையாளம்...”

மேற்கண்ட இந்த வரிகள் இவரின் மனக்காயத்தின் அழுகை என்றுதான் கூறவேண்டும். உணர்வின் அடிப்படையில் அமையாத எந்த படைப்பும் பிறர் உணர்வுகளை தூண்டாது. இது படைப்பிலுக்கண்டத்தின் ஒரு பண்பு. அந்த வகையில்

இவரின் எல்லா சிறுகதைகளுமே உணர்வுகளின் குவியல் என்பதை மறுக்க முடியாது. இந்த உணர்வுக்குவியல் எனது உணர்வுகளை ஆட்கொண்டு அவஸ்தை செய்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த அவஸ்தையிலிருந்து மீளமுடியாமல் பல நேரங்களில் நான் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இது நான் ஒரு தமிழ்ச்சி என்பதனால் ஏற்பட்ட உணர்வு மட்டுமல்ல, இதுதான் இந்த சிறுகதை நூலின் வெற்றி.

இந்த நூல் விடுதலை தாகத்தின் வெளிப்பாடு, அவைங்களின் அணிவகுப்பு, ஏக்கங்களின் எதிரொலிப்பு.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இது புதைந்து கிடக்கும் நம்பிக்கையின் புனர்வாழ்வு.

இவரின் படைப்பு வருங்கால சுதந்திர ஈழமக்களின் விடுதலை வரலாறு.

தொடர்க் படைப்புத்திறன், வாழ்க இவரின் எழுத்தாற்றல், வெலக இவரின் கனவுகள்.

அண்புடன்

முனைவர். அருட்சகோதரி. மார்க்ரெட் பாஸ்டின்
முதல்வர்

என் உரை...!

நான் என்னுடைய முதல் பன்னிரண்டு சிறுக்கதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு ஒன்றை உங்களிடம் தந்திருக்கின்றேன். இவற்றில் சில என் தாயக வாழ்வின் மறக்க முடியாத நிகழ்வுகள். இன்னும் சில புலம் பெயர் வாழ்வின் அனுபவங்கள். இக் கதைகள் எனதும் என்னைச் சுற்றியிருந்த பலருடையதுமான உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகள்.

பிறப்பிலிருந்து என் நேசத்துக்குரிய தேசமான ஈழத்தில் எங்களுக்கே உரித்தான கரும்பனைகளின் பிரதேச வாழ்வோடு ஒன்றித்த முதல் இருபத்திஒன்பது ஆண்டுகால வாழ்வையும் பின்னர் அகதியாகி புலம் பெயர்ந்த ஜோப்பிய நாடான நெதர்லாந்தில் பயன்தரும் பெருவிருட்சமாய் பரந்து வளரும் கஸ்தானியன்களின் பிரதேச வாழ்வையும் இணைத்த மிகுதி இருபத்தி ஒன்பது ஆண்டுகால வாழ்வின் அடையாளமாய் ‘கரும்பனையும் கஸ்தானியனும்’ எனும் இச்சிறுக்கதைத் தொகுப்பு மலர்ந்திருக்கிறது.

நான் பிறந்து வளர்ந்து படித்த நெடுந்தீவு மண்ணும் பின்னர் குடிபெயர்ந்த பரந்தன் என்னும் வன்னி மண்ணும் என் இரு பிரதேச மண்வாசனையாகத் திகழ்கிறது. நான் அங்கு வாழ்ந்த காலகட்டம் சிறுவனாய் விளையாடி இளமையில் உத்வேகம் கொண்டு கல்வியும் காதலும் போராட்டமும் என்று என் காலந்தி மிகக் காத்திரமாய்க் கடந்து போனது. எமது மண்ணின் அழகும் அதனுள்ளே புரையோடிக் கிடந்த அர்த்தமான வாழ்வும் அனுபவமும் ஆளுமையும் மிக்கவனாக என்னை மாற்றி அமைத்தது.

தமிழின உணர்வு ஈரப்பற்று ஏற்றத் தாழ்வுகளற்ற சமூக மாற்றங்கள் பொதுவுடமைக் கொள்கை இலங்கையன் என்ற தேசியப்பற்று என்று வளர்ந்து அதற்கான பல்வேறு அமைப்புக்களோடும் இணைந்து நடந்திருக்கிறேன்.

கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தில் கல்விப் பணியிலும் பொதுப் பணிகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டு உழைத்திருக்கிறேன். அங்கு நெடுந்தீவு முற்போக்கு வாலிப் பூயக்கம் பரந்தன் இளைஞர் வட்டம் கிளிநொச்சி விவசாயிகள் சங்கம் போன்ற சமூக அமைப்புக்களோடு என் பணிகள் உத்வேகம் கொண்டிருந்தன.

புலம் பெயர்ந்து ஜோப்பாவில் என் வாழ்க்கை தொடங்கிய போது தாயகம் பற்றிய ஏக்கங்களோடுதான் கழிந்தது என்பேன். புதிய குழல் புதிய உறவுகள் நண்பர்கள் புதிய கலை இலக்கிய அரசியல் சிந்தனைகள் மாறுபட்ட அரசியல் முரண்கள் சர்வதேசிய பார்வை மனிதாபிமான மதிப்புகள் ஜோப்பியர்களின் வாழ்க்கை முறை பழக்கவழக்கங்கள் மேற்கத்திய தமிழ் கலாசார மாறுபாடுகள் மிகப் பரந்த அறிவியல் தேடல்கள் என்று விரிந்த முகங்களின் வெளிப்படு பிம்பமாய் என்னோடு இணைந்து கிடக்கிறது.

நெற்லாந்தை என் இரவல் தாய்நாடாக ஏற்றுக் கொண்ட அக் காலகட்டம் இலக்கியச் சந்திப்புக்கள், பல சிறு சன்சிகைகளின் வருகை, மிகப் பரந்த அரசியல் சமூக கலை இலக்கிய விவாதங்கள், புதிய கருத்தாக்கங்கள், கருத்துச் சுதந்திரப் போர்கள் என்பவற்றோடு தனி ஈழப் போரின் சாதக பாதக முரண்கள் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய காலகட்டம் எனலாம்.

கருத்துச் சுதந்திர எழுத்துச் குழல், இலக்கிய அரசியல் முரண்பாடுகள் என்பனவற்றோடு எழுதுதல் வாசித்தல் என்ற பன்முக நோக்கோடு நெற்லாந்தில் ‘அஆஇ’ (ஆனா ஆவன்னா ஈனா) என்ற சன்சிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டு அதன் ஆசிரிய குழுவில் நாலும் ஒருவனானேன்.

‘அஆலி’ யில் என்னுடைய எழுத்துக்களாக ஆசிரிய தலையங்கம் கட்டுரைகள் கவிதைகள் என்று தொடங்கி சிறுகதைகள் வரை எழுதினேன். எனது முதல் கதைகளான ஒரு வீதிக்கு வந்த மனிதன்’, ‘இன்று புதிதாய் பிறந்து’ என்பன பல வாசகர்களால் பாராட்டப்பட்டு விமர்சிக்கப்பட்டமை மீண்டும் கதைகளை எழுதுவதற்கு தூண்டுகோலாக அமைந்தது. பின்னர் பல கதைகள் பரிசு சமுநாடு, சரிநிகர், வீரகேசரி, தினகரன், நோர்வேயின் சுவடுகள், கண்டிய இங்கிலாந்து சிறப்பு மலர்கள், தமிழோசை, நாழிகை போன்ற இலக்கிய சஞ்சிகைகளில் பிரசுரமாகின.

ஜூந்து ஆண்டு கால அஆலி வருகைக்கு பின் அது நின்றுவிட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து தமிழர் கலாசார ஒன்றியம் மத்திய நெந்தலாந்து என்னும் அமைப்பின் ஜடாக கல்வி சமூக ஆண்மீப் பணிகளில் எனது ஈடுபாடு அதிகமானது. புலம் பெயர்ந்த தயிழ் சிறார்களின் தமிழ் கல்வி கலை இலக்கிய கலாசார அறிவியல் தேடல்களிலும் தொடர்ந்து ஈடுபாடு கொண்டுள்ளேன்.

நான் என்னை ஒரு சிறுகதையாளன் என்ற தாத்திற்கு உயர்தியிருக்கின்றேனா என்பதை நீங்கள்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும். இன்றும் நெந்தலாந்திலிருந்து எழுதும் ஒரு எழுத்துப் பிரதிநிதியாக என்னுடன் தொடர்பு கொள்ளும் சஞ்சிகையாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் அறிஞர்கள் வாசகர்கள் என் கதைகளை விமர்சனத்தோடு வரவேற்பார்கள் என்றே எதிர்பார்க்கிறேன்.

என் கல்வி வளர்ச்சியில் துணை நின்ற ஆசிரியர்கள், என் சேவைகளுக்கும் சமூக உணர்வுகளுக்கும் வழி காட்டிய அரசியல் கலை இலக்கிய நண்பர்கள் பெரியவர்கள் அனைவருக்கும் எனது மனமாற்ந்த நன்றிகள்.

இச் சிறுக்கதைகளுக்கான அருமையான அணிந்துரை ஒன்றை வழங்கிய திருச்சி கலைக்காவிரி நுண்கலைக்கல்லூரி முதல்வர் பெருமதிப்புக்குரிய அருட்சோதி முனைவர் மார்க்கெட் பாஸ்டின் அவர்களுக்கும் எனது ஆத்துமார்த்த நன்றிகள்.

இத்தொகுப்பை வெளியிடுவதற்கு எனக்கு ஊக்கமளித்து கண்ணிப் பதிவாக்கி எழுத்துப் பிழைகள் திருத்திய எனது நீண்டகால நண்பர் சிறிஅண்ணன் அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

எப்போதும் என் தனித்துவத்தைப் பேணி என் எல்லாப் பணிகளுக்கும் ஒத்துழைப்பு தந்த என் நேசத்துக்குரிய பெற்றோர்கள் சகோதரிகள் சகோதரன் குடும்பத்தினருக்கும் எனது எழுத்துக்கும் பொதுப்பணிகளுக்கும் ஆதாவும் ஊக்கமும் தருகின்ற எனது துணைவியார் லோகநாயகி அன்புப் பின்னைகள் யதார்த்தன் யாழினி ஆகியோருக்கும் எனது நன்றிகள்.

இத்தொகுப்பை திறம்பட அச்சுப்பதிவாக்கிய ‘யூனி ஆட்ஸ் (பிறைவெட்) விமிட்டெட்ட’ கொழும்பு பதிப்பகத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள்.

த.சாள்ள் குணநாயகம்
van Wasseanear straat 19 A
3971 V L Driebergen
+ (0)343-510637

Email : tcguna@hotmail.com

உள்ளே.....

1. ஒரு வீதிக்கு வந்த மனிதன்.
2. அச்சமே முகங்களாய்....
3. இன்று புதிதாய் பிறந்து.
4. மலர்க்காடுகளும் மூள்முடிகளும்.
5. நிலவு தொலைந்த மணல்வீடு.
6. ஆறாவது ஒழுங்கைக் கடைசி வீடு.
7. அடையாளம்.
8. வாடையில் எழுந்த அலை.
9. பாலி ஆற்றங்கரைகளைத் தேடி....
10. வாசல் தேடி யுத்தம்.
11. எல்லைகள்.
12. உறங்குநிலை உண்மைகள்.

ஒரு வீதிக்கு வந்த மனிதன்

பஸ் தரிப்பிடத்தை வந்தடைந்துவிட்டது. மனிதர்கள் மிக அவசரமாக முண்டியடித்துக் கொண்டு இறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். நானும் அவர்களுடன்! இந்தச் சந்தடிக்குள் 'அம்புவன்ஸ்' வாகனமொன்றும் இரண்டு 'பொவிஸ் கார்' களும் ஷதிக் கொண்டு கடந்து போகின்றன. ஏதோ நடந்து விட்டது.. நாளாந்தம் விபத்தினால் செத்துப் போகின்ற மனிதர்கள் ஏராளம். அதிலும் நெருக்கமான நகரங்களில் வாகன ஒட்டமும் இந்தப் பனிபடிந்த வீதிகளின் சருக்கல்களும் சாரதிகளையமனாக்கி விடுகின்றதுதான். பஸ் தரிப்பிடத்தை வந்தடைந்துவிட்டது. மனிதர்கள் மிக அவசரமாக முண்டியடித்துக் கொண்டு இறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்

வெளியே பனி துகள்களாகிக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த மஞ்சள் விளக்குகள் படர்ந்து கிடக்கும் பனித் துகள்களின் மீது பரவி மினுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. எனது மப்பினாரை கழுத்துக்கும் காதுகளுக்கும் இறுகச் சுற்றிக் கொண்டு நடக்கிறேன். குளிர் காலத்து இரவிவன்பதால் எல்லோரும் மிக வேகமாகவும் சோடிகள் ஒருவரையொருவர் அணைத்துக்கொண்டும் நடக்கிறார்கள்.

நான் இனிவரும் ரெயினைப் பிடித்தாக வேண்டும் இல்லையென்றால் இன்னும் அரைமணி நேரம் குளிருக்குள் அம்போ தான். குளிர் எலும்புக்குள்ளும் ஒட்டை துளைத் துவிடும்.

ஸ்ரீசனுக்குள் ஏறும் மூவிங் படிகளினுடே மேலே ஏறி நடந்தேன். படிகளைக் கடந்து போய்த் திரும்பும் ஒரு முடக்கில் துணி யொன்றை விரித்துவைத்து பாடகன் ஒருவன் இனிமையாக கிற்றாரில் பாடிக்கொண்டிருந்தான்.

இந்த புகையிரத நிலையத்தோடு இலைனாந்து பரந்து கிடக்கின்ற பல கடைகளின் தொடர் இந்த நகரத்தில் விசேடமானது. கோடைகாலமோ குளிர் காலமோ நிரம்பி வழியும் சனக்கூட்டமும், மூலைக்கு மூலை பாடிக்கொண்டிருக்கும் கலைப் பிச்சைக்காரர்களையும் பார்த்துக் கொண்டே நேரம் போக்கலாம்.

எதிரே இருந்த இருக்கைகள் எங்கும் சோடிகள் பல தம்மை மறந்து உதட்டு முத்தங்களால் காதற் கதை பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். வாக்கிடோக்கி பொவிஸ் காரர்களும் ‘ஸ்ரெச்சர்’ தாங்கிய இரண்டு ‘அம்புலன்ஸ்’ காரர்களும் எனக்கு முன்னால் ஒடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இங்கு எனக்கு அருகாமையில் இந்த ஸ்ரேசனுக்குள் ஏதோ நடந்துவிட்டது. நானும் அவசரப்பட்டேன்.. என்னதான் நடந்து விட்டது?

அங்கே சுவர் ஓரமாக இருந்த பச்சை ‘ரெவிபோன் பூத்’துக்கு அருகில் சனம் கூடிநின்று வேடிக்கை பார்த்தது. நானும் கிட்டப்போய் எட்டிப்பார்த்தேன். ஒரு மனிதன் எந்த அசைவுகளுமற்றுக் கிடக்கிறான். என்ன இவன் செத்துப் போனானா அல்லது இன்னும் உயிர் உள்ளதா? என்ற எண்ணம் மின்னுவதற்கிடையே அவன் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

ஆ.... இவனா? எனக்குத் தெரிந்தவன் என்னோடு ஒரு தடவை நன்றாகக் கதைத்தவன் அதுவும்... எனது மொழியில்.. அவசரமாக பரிசோதித்து ‘ஸ்ரெச்சரில்’ போட்டுக் கட்டித் தூாக்கிக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். வேடிக்கை பார்த்த சனங்களும் நோள்களைத் தூாக்கி உதடுகளைப் பிதுக்கி பேசிக்கொண்டது என் காதுகளில் விழுந்தது. இவன் தூாள் பத்திறவுக்கள் ஒருவன். தூாள் விக்கிறவன். இவடத்திலதான் இவன் படுத்தெழும்பிறவன். இந்த ‘டஸ்பின்னு கனுக்குள் இருந்து மிசம் மீதிகளை யெல்லாம் எடுத்துச் சாப்பிடுகிறதைக் கண்டிருக்கிறன் இவன் ஒரு ஆசியாக்காரனாயிருக்கொணும். அல்லது குரினாம் காரன்’

இவனாரு இவங்கையன் - ஒரு தமிழன் என்பது என்னால் மட்டும்தான் அடையாளம் காண முடிந்தது.

நானும் புகையிரத மேடைக்கான படிகளில் இறங்கி ரெயின் பிடித்துவிட்டேன்.

தொடர்ந்தும் அவன் நினைவுகள்....

அன்று அவனுடன் ஏனோதானோ என்று கதைத்துக் கொண்ட கதைகள். எனக்கென்ன என்று ஒதுங்கியிருந்து வேடிக்கை பார்க்கும் ஒருவகை சுயநலப்புத்தி... ம் நான் என்ன செய்யலாம்... தமிழாக்களிட்ட காச சேர்த்து இவங்கைக்கு அனுப்புவமா? அனுப்புவது.. யாருக்கு?

ஒருவன் இறந்து தொலைந்த பின்னர் சோகமும் இராக்கமும் கொள்ளுகின்ற இந்தப் புத்தி ஏன் எனக்கு? மீண்டும் மீண்டும் எனக்கு அவனோடு பேசியவைகளும் அவனது அடி மனதில் பொதிந்திருக்கும் சோகமும் அவனது இயலாமையை தனது நன்பனுக்குச் சொன்னது போல் சொன்ன விதமும் எனக்கு நினைவில் வந்தன.

அன்று புதன்கிழமை.. எனது இரவுப் பள்ளிக்கூடம் முடிந்து பஸ்ஸைப் பிடித்து அதே ஸ்ரேசனுக்கு வந்தேன். பஸ் பத்து நிமிடங்கள் தாமதித்தால் எனது ரெயினை நான் கோட்டை விட்டு விட்டேன். அடுத்த ரெயின் இன்னும் அரைமணி நேரம் என்ன செய்வது?

அந்தக் தொடர் கடைகளின் கண்ணாடிக் காட்சி அறைகளுக்குள் கண்களை மேய விட்டு மெல்ல மெல்ல ஒரு சுற்றுச் சுற்றினால் நேரம் தெரியாமல் போய்விடும். நேரம் பத்தைத் தாண்டிவிட்டதால் சன நடமாட்டம் மிகக் குறைந்திருந்தது.

ஆங்காங்கே சிலர் காட்சி அறைகளை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு ஆயாசம் தீர் நடந்து கொண்டிருந்தனர். இன்னும் சில பிச்சைக்காரர்கள் மூலைகளில் தமது முடிச்சுக்களுடன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். நித்தக் குடிகாரன் ஒருவன்

தூண் ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு டச்சில் ஏதோ உளரிக் கொண்டிருந்தான். இடையிடையே ஒரு பெண்ணின் பெயரைச் சொல்வி கெட்ட வார்த்தைகளினால் திட்டினான். அவனைக் கடந்து வடக்குப் பக்க வீதிக்கு இறங்கும் படிகளின் முடக்கில் இருந்த விளம்பரப் பலகையில் பிறந்த குழந்தை ஒன்றிற்கு நக்க வாயு தாக்காமல் முகக்கவசம் போடப்பட்ட பெரிய படம் ஒன்று காணப்பட்டது. அதன் கீழ் ஒதுக்குப் புறமாக மூன்று பேர் குந்தியிருந்தார்கள் அவர்கள் மூவரும் மிக அவசரத்தில் ஏதோ காரியமாற்றுவது போல் எனக்கு ஒரு எண்ணம். ஏதாவது திருட்டோ? தற்செயலாகப் பார்ப்பது போல் அடிக்கடி நோட்டம் விட்டேன். உன்னார ஒரு சிறிய பயம்.

ஒருவன் வெள்ளிக் கடதாசியில் வைத்து எதையோ 'கிராட் ஸைட்டால்' கூடாக்கிக் கொண்டிருந்தான். மற்றவன் கத்தி போன்ற ஒன்றினால் மெல்ல சேர்த்துச் சேர்த்து கலந்து கொண்டிருந்தான். இன்னொருவன் சிறு கடதாசித் துண்டுகளில் ஒன்றைச் சுருளாக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவர்களும் சுற்றுமுற்றும் விசேடமான கவனிப்புடன்தான் காரியமாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். போவில் வரக்கூடும் என்ற அவசரம். அவர்களில் ஒருவன் வெள்ளையன். தலை பரட்டை அடித்துப் போய் கிடந்தது. மற்றவன் ஆபிரிக்கக் கறுப்பனாக இருக்கலாம். பரட்டைத் தலையும் பெருத்த டதுகளும். மற்றவன் ஆசியன் எம்மைப் போன்று. சிலவேளை குரினாம்காரனாக இருக்கலாம். அவர்கள் தூள்பாவிப் பதற்கான ஆயத்தத்தில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள். உலகெங்கும் இன்று இளைஞர்களைத் தொற்றியுள்ள ஒரு பயங்கரமான பழக்கம் இது. ஜோராப்பாவில் பெற்றோர்கள் தங்கள் பின்னைகள் எதிர்காலம் குறித்து கவலைப்படுகின்ற மிகமுக்கியமான விடையங்களில் இதுவும் ஒன்று.

'வைற்றரை' வைத்திருந்த அவன் என்னை ஒரு விதமாய்ப் பார்த்தது எனக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. நான் சட்டெனத் திரும்பி எனது கைக்கடிகாரத்தில் நேரம்

பார்த்தேன். இன்னும் இருபது நிமிடங்கள் உள்ளது. அவர்களைக் கவனியாமல் மறுபக்கம் திரும்பி நடந்தேன்.

இவ்வகைப் போதைப் பொருட் பாவனை ஒல்லாந்தின் பெருந்காரங்களின் மூலை முடிக்கெங்கும் பரந்து கிடக்கும் விபச்சாரப் பகுதிகளிலும் நாளாந்தம் நடந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றது. இந்தத் தேவைகளுக்காக பல உல்லாசப் பிரயாணிகள் ஒல்லாந்துக்கு வந்து போகிறார்கள். இவர்களுடன் அகதிகளாக வந்த இலங்கையர்களும் இவ்வகைப் போதைப் பொருட் பாவனைக்கும் விபச்சார விடுதிகளுக்கும் நிரந்தர மதுப்பாவனைக்கும் அடிமைகளாகி சீரழிந்திருப்பது ஒன்றும் மறைக்கப்பட வேண்டிய விடயங்களே அல்ல.

எனக்குப் பசி குடலைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தது. திரும்பி நடந்து ‘சினக் பார்’ என்னும் ஒரு சிறு உணவுக் கடைக்குள் நுழைந்தேன். டருளைக்கிழங்குப் பொரியலும் கறிசோகும் வேண்டிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

எனக்கெதாலே இருந்த ஒரு கதிரையில் ஒருவன் வந்து அமர்ந்தான்.. அவன் அந்த ஆசியன். அந்த மூவரில் ஒருவன். தலைமுடி வளர்ந்து தோன்வரை கிடந்தது. ஒரு சிறு தாடியும் மீசையும். பொது நிறம். கீழே எதையோ தேடினான். சில சிறு சிகரட் துண்டுகளைப் பொறுக்கினான். பின்னர் திரும்பி என்னைப் பார்த்தான். நானும் நேரே அவனைப் பார்த்தேன். அவனுடன் கதைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்குச் சற்றும் இல்லை.

அவனே ஹலோ என்றான்.

நானும் பதிலுக்கு ஹலோ சொன்னேன். ‘நீங்கள் எந்த நாட்டவன்’ டச்சில் கேட்டான்.

“இலங்கையன்”.

“தமிழரா?”

“இம்”

“நானும் தமிழன்தான்”

அவனிடம் ஒரு சிறு பதட்டத்தையும் இயல்பான சோகத்தையும் அவதானித்தேன். எனக்குக் கொஞ்சம் வெட்கமாக இருந்தது. சற்று முற்றும் பார்த்தேன். எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. ‘ஒருளைக்கிழங்குப் பொரியல் சாப்பிடுகிற்களா?’ ஓம் எந்த முகமலும் இல்லாமல் சொன்னான். சாப்பிட்டுக் கொண்டே தன்னைப் பற்றிய பல விபரங்களை எனக்குச் சொன்னான்.

யாழ்ப்பாணப் பிரபல கல்லூரி ஒன்றில் ‘ஏ எல்’ வரை படித்தாகவும் இயக்கம் ஒன்றுடன் இணைந்து பயிற்சிக்காக இந்தியா போனதாகவும் இயக்க மோதல்களும் உன்னுக்குள் முரண்பட்டும் தப்பி பாகிஸ்தான் போனதாகவும் அங்கு பண நெருக்கடி பல தொல்லைகள் காரணமாக ‘ஹீராயின்’ விற்பனையில் ஈடுபட்டதாகவும் சொன்னான். ஜேர்மனிக்குள் தூள் கொண்டு வந்தபோது அங்கு பிடிபட்டு ஐந்து வருடங்கள் சிறையில் இருந்து பின்னர் நன்னடங்கையில் விடுதலை செய்யப்பட்டு ஹொலண்ட் வந்ததாகவும் சொன்னான். அவன் இவற்றைச் சொன்ன போது எனக்கு நம்பச் சங்கடமாய் இருந்தது. ஆயினும் இவ்வகையான உண்மைச் சம்பவங்கள் பல எனக்கும் தெரிந்திருந்தது.

தனது குடும்பத்துடன் பல வருடங்களாக தொடர்புகள் இல்லையென்றும் தகப்பன் ஒரு ஒய்வு பெற்ற ஆசிரியர் என்றும் இரண்டு அக்காக்களும் ஒரு தம்பியும் ஜரில் இருந்ததாகவும் சொன்னான்.

‘ஏன் நீங்கள் இவற்றை விட்டுவிட்டு வேறை ஏதும் செய்யலாமே?’

‘செய்யலாம்தான்’ என்றான்.

தேவையில்லாமல் ‘அட்வைஸ்’ பண்ணுவதாக நினைக்கக் கூடாத மாதிரி நானும் கதைத்தேன். தான் இலங்கை போக முடியாதுள்ளதாகவே வருந்திக்கொண்டான்.

இங்கே 'அஸைலைப்' பதிந்து வாழலாமே என்று சொல்லிப் பார்த்தேன்.

எதற்கும் எதிர்ப்பில்லாமல் கேட்டுக் கொண்டான்.

யாரும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தால் நீங்கள் 'அடவைஸ்' பண்ணுவது போல சொல்லிக் கொண்டிருப்பீர்கள் என்று என் மனைவி அடிக்கடி சொல்லுவது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. பின்னர் அவனது நண்பனான் கறுப்பன் வந்து அவனை அழைத்தான்.

'பிறகு சந்திப்பம்' என்று சொல்லிப் புறப்பட்டான் அதற்கும் பின் அந்த நெருக்கமான நகரத்தில் இரண்டோ மூன்று தடவைகள் அவனைக் கண்டேன். அதே அவனது நண்பர்களுடன். அதன்பின்னர் இன்று.

நன்றி. அஆதி. நெதர்லாந்து. ஆவணி 1992
தமிழோசை வண்டன்

அச்சமே முகங்களாய்

வெளியே கோவில் மணிகள் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. கதவு ஓட்டைகளினுடே வந்த குளிர் போர்வையை இழுத்து முற்றாய் கற்றிக்கொள்ளத் தூண்டியது.

வெளியே வாகன இரைச்சல் இல்லாமல் தெரு மிக அமைதியாய் இருந்தது. அந்த அமைதியில் பக்கத்து வீட்டுக்காரனின் தொலைக் காட்சியில் பாடல் பூசை போய்க் கொண்டிருந்தது மிகத் தெளிவாய்க் கேட்டது.

இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒய்வுநாள் நேரம் பத்தைத் தாண்டிக்கொண்டிருக்கிறது.

போர்வையை விலக்கி களண்டுபோய்க் கிடந்த சுற்றை தூக்கிக் கட்டிக்கொண்டு யன்னலருகேயிருந்த மேசை வரை போனேன். சிகரட் பெட்டிக்குள் எஞ்சி இருந்த இரண்டு சிகரட்டுகளில் ஒன்றை எடுத்து பற்ற வைத்து புகையிழுத்தபோது எனக்கு மிக இதமாய் இருந்தது. மேசையிலிருந்து கொண்டே யன்னவினுடே வெளியே பார்த்தேன்.

இரவு முழுவதும் கொட்டிய பனி வெண்மையாய் படர்ந்து கிடந்தது. நேற்று மொட்டையாய் நிமிர்ந்து நின்ற ‘கஸ்தானியன்’ மரங்கள் பனியாய்ப் பூத்து வடிந்தன. தெளிவாய் எறித்துக் கொண்டிருந்த குரியக் கதிர்கள் பனிப் பளிங்குகளாய் மினுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

தெருவோர நடைபாதையில் வயோதிபத் தம்பதிகள் இருவர் கைகோர்த்து நடந்தனர். அவர்களது பேச்சும் மூச்சும் நீராவியாய்த் தெரிந்தது.

அவர்களின் நாய்கள் பனியைக் கிளரி மணந்து மணந்து மலம் இறக்க அலைந்தன.

பாதையில் ஒருவன் தோப்பியாசத்துக்காக ஓடிக்கொண்டிருந்தான்.

எப்போதும் நான் இந்த யன்னவினாடே வெளியே பார்த்து கைக்கிள் ஓடும் சிறுவர்களுக்கு கையகைத்து... ஏதேனோ பிராக்காய்ப் பார்த்து... ஆனால் இன்று நான் ஒரு ரசிகனாய்...

எரிந்த சாம்பலை மேசையிலிருந்த பேப்பரில் தட்டிவிட்டு மீண்டும் வெளியே...

எதிரே தெரிந்த அந்த பெரிய 'கஸ்தானியன்' மரத்தில் 'கவால்யு' க் குருவிகள் இறக்கையை சிவிர்த்து அசைந்து அசைந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. குழலுக்கு மாறக்கூடிய இந்த குருவிகள் கூட குளிரில் குறாவிப்போய் இருந்தது எனக்குப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது. 'கவால்யுகள்' வீட்டுக் கூரை இடுக்குகளில் களிமண் கூடுகள் கட்டி வாழ்வது இந்தக்குளிர் தாய்காது தானோ என்று எண்ணினேன். பாவம் அந்தக் கூடுகள் குலைக்கப்பட்டு மரங்களில் குந்தியிருக்கிற கவால்யுகள் இன்று அழிந்து கொண்டிருக்கிற பறவை இனங்களில் ஒன்று என்பதை நினைக்க எனக்கு கவலையாய் இருந்தது. அதுவும் இப்போது அகதியாய் தன் கூடுகளும் குடும்பமும் சுற்றமும் குலைக்கப்பட்ட அகதியாய் இந்த மொட்டை மரங்களில்.. என்றுதான் என்னால் நினைக்க முடிந்தது. நானும் இந்தச் 'கவால்யு'போல் என் தேசம் கூடுகள் குடும்பம் குலைக்கப்பட்ட அகதியாய்.. அழிந்து கொண்டிருக்கும் மனித இனங்களில் ஒன்றாய்..

சிகரட் எரிந்து விரல் இடுக்கில் குடு வைத்தது. பதறித் தட்டிவிட்டேன். காலைக் கடன் முடித்து தேவீர் குடிக்கும் வரை உள்ளே படுத்திருந்த சிறி எழும்பவே இல்லை.

இரவு முழுவதும் வெறியில் அவம்பிக் கொண்டிருந்து படுத்தவன் இது வரை அமைதியாய் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

உணவு விடுதிகளில் சட்டிகள் கழுவியும் சீனக் கடைகளில் முதுகு வளைய பெட்டிகள் தூக்கியும் தன் பெற்றோரையும் குடும்பத்தையும் காப்பாற்றுகின்ற வல்ல சீவன் அவன்.

கடந்த நான்கு வருடங்களாக 'அம்ஸ்ரர்டம்' ன் 'த்ராம்' வண்டி ஒடும் வரையிலான ஒரு புறங்கர்ப் பகுதியில் அமைந்திருந்த வீடும் அதன் ஒரு அறையில் எனது நண்பனான சிறியும் நானும்.

ஒண்டிக் கட்டைகளாய் நாம் உழைத்து உழைத்து ஒரு முடிவும் இல்லாமல் முகமிழந்து...

உலகம் பரந்து எதையோ தொலைத்து தேடுகின்ற என் நண்பர்கள் அம்ஸ்ரர்டம் வந்த போதல்லாம்..

விஸ்கியும் சிகரட்டுமாய்க் காலங்கடத்தி அந்த புகையிரத நிலையத்திற்கு எதிரே நீண்டும் வளைந்தும் செல்கின்ற டச்சக் சாம்ராட்சியங்களின் நினைவுச் சின்னங்களான கால்வாய்க்கரை எங்கும் நிமிர்ந்து நின்ற கட்டிடங்களின் கண்ணரடிகளுக்குள் சிவப்பு நீல நிற விளக்கொளிகளில் திரைச் சீலைகளை ஒதுக்கி விட்டு ஓய்யாரமாய் நிற்கின்ற அந்தப் பெண்களும் அவர்களின் கையசைப்பும் உள்ளே புகுந்து இவர்களின் விலை பேசலும் காணாததைக் கண்டதாய் வாய் பிழந்து வழிந்து கும்மாளம் போடுகின்ற எனது நண்பர்களைப் பார்க்கும்போது எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வரும்.

காலம் வெகு விரைவாகவே ஒடிவிட்டது.

கைப்பைகளைப் பறிப்பதும் ஆயுதம் காட்டி மிரட்டுவதும் கார் உடைத்துத் திருடுவதும் போதைப் பொருட்களின் சில்லறை விற்பனையும் பொதுவாய்ப் போன அந்தத் தெருக்களில் சனம் நிறைந்து வழிந்து எப்போதும் பிதுங்கிக்கொண்டிருக்கும்.

கடந்த சில வருடங்களாக இந்தத் தெருக்களோடு எனக்கும் ஒரு பிணைப்பு. மீண்டும் மீண்டும் 'டம்மை'ச் சுற்றி புத்தகங்கள் பரிமாறுகின்ற ஒரு தொழில்..

சிறு வயதிலிருந்தே சித்திரமும் எழுத்தும் குட்டிக் குட்டிப் படிப்பித்த பிரகாசம் வாத்தியாரை கைகொடுத்த தெய்வமாய் நான் அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வேன்.

தலை மாற்றி முத்திரைகளை நுட்பமாய் வரைந்து இலக்கணகள் எழுத்துக்கள் கோடுகள் சரிவரப் பொருந்தியுள்ளதா எனப் பல முறை பார்த்து.. மேலே கவரைக் கவனமாய்க் களட்டி மீண்டும் திருத்தமாய் பொருத்தி ஒட்டி அழுத்திக் காயவிட்டு நானும் ஒரு மிகச்சிறந்த ஒவியனாய்.. அட்டைப் பட வல்லுனநாய்..

எனது ஒவியங்கள் பெயர்களை இழந்து வேறு பெயர்களில் அடக்கமாகி..

ஐரோப்பா எங்குமிருந்து கனடாவுக்குள் போய்க் குவிந்த பலின் முகங்கள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தும் முறாய்த்தும் உம்மென்றும் போனவைதான் என்பதை நினைக்க எனக்கு அடிக்கடி சிரிப்பு வரும். பிரயாணப்பயம் அப்படியே முகங்களில் அப்பிப்போய்க் கிடக்கும்.

நேற்று செய்து முடித்த அந்தப் 'பாஸ்போட்' முகங்கள் என் நினைவுக்கு வந்தன.

கதவையும் யன்னலையும் பார்த்து மூலைக் 'காப்பெற்'துண்டு ஒழுங்காக பொருந்தியுள்ளதா என்று கவனித்தேன். உள்ளே

ஒனிந்துகிடந்த அந்த 'பாஸ்போட்டு'க்களை மேலே 'ரெவிபோன் டிரெக்ரி' அழுத்திக் கொண்டு கிடந்தது.

கருத்த சுருட்டிய முடி, அடர்ந்த புருவம் மினுக்கிய சருவமாய் 'கிள்ளீசேவ்' சிரிக்கப் பயந்து சிரிக்கும் தோற்றம். யடோ சுராஜ் என்றொரு பெயரில்.. தயாபரனோ சிவகுமாரனோ?

இப்போதும் இந்த விமான நிலையக் கெடுபிடிகளுக்குள்ளும்.. உலகம் பூராகவும் பிரயாணங்கள் தொடர்ச்சிறது.

நானும் தம்பியைக் கூப்பிட்டு கனடாவிற்கு அனுப்பலாம் என்ற நம்பிக்கைகளுடன்..

வெளிக்கதவின் மணி ஓவித்தது. செட்டி வந்திருப்பான்

கண்ணாடியினுாடே வெளியே பார்த்தேன் வெள்ளை முகங்கள் இரண்டு. யார் இவர்கள்? பதட்டமாய் இருந்தது. செட்டி மாட்டுப் பட்டுட்டானோ? என்ற விஷயங்களைச் சொல்லிப்போட்டானோ?

திறப்பதா இல்லையா? திரும்பி ஓடி திறப்புத் தேடுவதாகப் பாசாங்கு செய்தேன். நெதர்லாந்தின் பொவிஸ் உளவுப் பிரிவென்றால் எனிமேல் நான் எதையும் மறைக்க முடியாது.

எல்லாச் சாட்சிகளும் ரெவிபோன் ஓட்டுக் கேட்டுப் பதிந்தவைகளும் பேர்விபரங்களும் கைவிரல் அடையாளங்களும் புத்தகக் களவின் குத்திராரிகளும் நீதிமன்றங்களுக்குக் கொண்டு வரப்படுவார்கள். குறைந்தது 'மூன்று வருடம்' சிறை. இலங்கைக்குத் திரும்பி அனுப்பப்படலாம்.. இதை எப்போதோ விட்டிருக்கலாம்.

நான் திறக்காவிட்டால் கதவு அவர்களால் திறக்கப்படும். ஒன்றும் செய்யமுடியாது திறப்பை எடுத்துப்போய்க் கதவைத் திறந்தேன்.

காலை வணக்கம் சொல்லி தங்களை அறி முகப்படுத்திக் கைகுலுக்கினர்.

“எந்த நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறாய்?”

“தமிழன் இலங்கையன்”

‘காவற் கோபுரங்கள்’ தமிழில் தலையங்கமிட்ட இரண்டு புத்தகங்களைத் தந்து தாங்கள் யேகோவாவின் சாட்சிகள் என்று என்னை மதம் மாற்றுவதற்கான பிரசாரத்தில் வாய் ஒயாமல் பேசத் தொடங்கினர். நான் நிம்மதியாய்ப் பெரு மூச்சு விட்டு.

என் ஆண்டவரே என்றேன்.

இரண்டு புத்தகங்களையும் வேண்டிக் கொண்டு அவர்களுக்கு ‘டாக்’ சொல்லி திரும்பி அறைக்குப் போகும் வரை நான் பதட்டமாய் இருந்தேன்.

நன்றி பஸ் ஸமநாடு. பிரான்ஸ் . 13 மே 1993.

இன்று பதிதாய் பிறந்து....

அது ஏப்பிரல் மாதம், முதல் வாரத்தில் கடைசிநாள்.

'வின்ரர்' முடிந்தது போல்..

'ரூஸ்பன்' கிழங்குகள் மண்ணைப் பிளந்து தண்டுகளை வெளியே தள்ளி இளவேனிற் பூக்களை விரிக்கத் தொடங்கி விட்டன.

கடந்த சில நாட்களாய் வெப்பநிலை உயர்வு அதிசயமாய் இருந்தது.

இது வழமைக்கு மாறானது என்றே எல்லோரும் பேசிக்கொண்டு கோடைகாலத்தை அனுபவிக்கத் தொடங்கி விட்டனர்

நாங்கள்..

இன்று அவளது பிறந்தநாள்.

மிக நேர்த்தியாய் நீல சைனிங் துணியில் அந்த இந்தியன் கடைக் கவுண், முன்பக்க கொலரில் வெள்ளை முத்துக்கள் அடுக்காய் மினுங்கின.

குறைந்து வெட்டிய தலைமயிரை நாலாய் வகுடு பிரித்து உச்சியில் கட்டிய முடி பிரிந்து கிடக்கும் தென்னம் பாளையாய் தெரிந்தது.

தாயிடம் அடம் பிடித்து பொட்டும் பூச்சும் அப்பியிருந்தாள்,

தன் வகுப்பில் சிறுவர்கள் கீறிக் கொடுத்த வர்ணப்படங்களை ஒவ்வொன்றாய் தூக்கி வைத்து தன் கரிய விழிகளால் நளினம் காட்டி எடுப்பாக கதை சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

அங்கும் இங்கும் மாறிமாறி நடப்பதும் வெளியே தோட்டத்தில் ‘ரூப்பன்’ பூரங்களுக்கு இடையே ஒடுவதும் பின்னர் பொம்மிக் கொண்டிருக்கும் சட்டையை ஒதுக்கிக் குந்துவதும் அடிக்கடி வாசலைப் பார்ப்பதுமாக அவள்

தன் முதலாம் வகுப்பில் தனக்குப் பிடித்த ஆறு தோழிகளும் தன்னைக் கேவி செய்யாத ஒரு தோழனும் அவளது சொந்த விருப்பத்தின் பேரில் அழைக்கப்பட்ட விருந்தாளிகள்.

அவளது இன்றைய நினைவுகள் அவர்களுடன் விளையாடுவதும் அவர்களது பரிசுப்பொருட்களும் நானும் மனைவியும் அடிக்கடி அவளைப் பார்த்து எங்களுக்குள் சிரித்துக் கொண்டோம்.

அவர்களுக்கான பானங்கள் சிற்றுண்டிகள் மாலைச் சாப்பாட்டுக்கான அரைத்த இறைச்சி ‘பிறிகண்டேல்’ உருளை கிழங்குப் பொரியல் ‘கொம்கொமர்’ எல்லாமே எடுத்து வைத்து விட்டோம்.

நேரம் இரண்டுமணி, தாய்மார்கள் பின்னைகளுடன் வரத்தொடங்கி விட்டனர்.

‘அப்பா அம்மா கதவைத் திறவுங்கோ.’

“கத்தத் தொடங்கீற்றான்” தாய், “அவசரப்படாதே அவர்கள் பெல்லை அமத்தட்டும்” என்றேன் அதட்டதலுடன்.

தலையைச் சிறிதாய் கவிஞர்டு மேற் கண்ணால் முறைய்தான் கேவி செய்தால் கோபமாய் அதட்டினால் தன் எதிர்ப்புணர்வை இப்படிக் காட்டுவாள் “அவ விட மன்னையும் முழியும்” நான்

பிள்ளைகளைக் கூட்டி வந்த தாய்மார்கள் வாசலில் அவனுக்கு வாழ்த்துக்கள் சொல்லிக் கைகுலுக்கி அவன் பெயரில் எமக்கும் கை நந்து மிக இயல்பாய் சந்தோசமாய் அவர்கள். மாலை ஆறு மணிக்கு பிள்ளைகளை நாமே கூட்டிவந்து வீட்டில் ஒப்படைக்கிறோம் வாக்களித்து அவர்களை அனுப்பி விட்டோம்.

இப்போது அவன் மிகக் குதுாகலமாகி விட்டான். பெரிய மனிசியாய் வள வளவின்று டச்சில் அவர்களுடன்

பரிசுப் பொருட்களை பக்குவமாய் பிரித்து மேசையில் பறப்பினான்.

விதம் விதமாய் ஒரு சிறுமியின் கனவுகளுக்கும் விருப்புக்களுக்கும் உகந்தாய்.. கலர் பெங்சில்கள் மிருகங்கள் பறவைகளின் படங்களுடன் புத்தகங்கள் வண்ணம் தீட்ட கோடிட்ட புத்தகங்கள் பார்பி பொம்மைகள்.. எல்லோருக்கும் நன்றி சொன்னான்.

நாங்கள் அவர்களை இருக்க விட்டு பானங்களையும் சிற்றுண்டிகளையும் பரிமாறினோம். சாப்பிடாமலே விளையாடத் துடித்தனர்.

ஓழித்துப் பிடித்தல், கெந்துதல், கயிறுத்தல், பலுான் நடனம், அன்னமரி கூக்கூ..

அந்த எட்டுப்பேர்களுடன் இரண்டு வயது மூத்தவனான அவளது அண்ணனும்.

பள்ளிப்பாடல்களை சுத்தமாய் பாடினர். இன்று அவர்களுக்கு மிக இன்பமாய் கழிந்து கொண்டிருந்தது பொழுது நேராய் எந்தக் கூச்சமுமற்று தேவையானதைக் கேட்கவும் சேர்ந்து விளையாடவும் எந்த ஓழிவு மறைவும் இல்லாத தனி உலகம் அவர்களுடையது.

எந்தப் பேதங்களுமற்ற வாழ்க்கை, கறுப்பு வெள்ளை இனப்பிரிப்பு ஏற்றதாழ்வுகள் எதுவுமே அறியாத பருவம்

வளர் வளர் எத்தனை ஆயிரம் வேற்றுமைகளில் ஊறிப்போய்.. ஒன்றுக்கு ஒன்று குரோதமாய்..

இந்த உலகம் சிறுவர்களுக்காக மட்டும் சிந்திப்பதாய் இருந்திட வேண்டும்.

வயது வந்த மனிதர்கள் உலகத்தின் மீது சுமத்தியிருப்பது எத்தனை ஆயிரம் குரோதங்களும் கொடுரங்களும்.. எதிர்காலம் சிறுவர்களுடையது என்று ஏமாற்றிக் கொண்டு..

“நீங்கள் விளையாடி முடித்தீர்கள் என்றால் நாம் வெளியே சிறிது தூரம் நடக்கலாம்” என்றேன்.

“எங்கே” ஆவலாய்க் கேட்டனர்

“ஆற்றங்கரையிலுள்ள சிறுவர் பண்ணைக்கு” இரட்டை ஆனந்தம் யுப்பி யுப்பி சொல்லி கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு துள்ளினார்கள்.

நாம் எல்லோரும் வெளியே நடக்கத் தொடங்கினோம்.

நெதர்லாந்தின் மத்தியிலமைந்த ஒரு சிறு கிராமம் இது. ஐரோப்பாவை அரவணைத்து வரும் நயின் நதியின் கிளை பிரிந்து ‘குறொமறைன்’ என்ற பெயரில் ஒரு குட்டி ஆறு இக் குக் கிராமத்தைச் சுற்றி இதன் மூன்றில் இரண்டு பகுதிகளை முத்த மிட்டு தண்ணீர்ப் பாம்பாய் நீருகின்றது. கரையெங்கும் நீண்டு வளர்ந்த அய்க்கென் மரங்களும் அந்த நிழல் மரக் குகைகளை ஜடறுத்துச் செல்லும் நடைபாதையும். இருமருங்கும் பூத்துக் குலுங்கும் காட்டுச் செடிகளும் உள்ளே புகுந்து ‘பிறாம்போதன்’ பழங்களைப் பிடுங்கி உண்ண அவர்கள் நுழைவதும் எனக்கு என் இளமைக்கால வன்னிக்காடுகளின் நினைவுகளை மீட்டது.

எம் குடியிருப்புக்கு வெளியே விரியும் அப்பிள், பியர்ஸ், திராட்சை, கேர்சன், செறி மரத் தோட்டங்களும் அவை நிரையாய்ப் பூத்து இலை தெரியாமல் காய்த்து நிறைந்து கிடப்பதும் பார்க்க கொள்ளை ஆசை தரும்.

ஆபிரிக்க நாடுகளிலிருந்தும் ஸ்பெயினிலிருந்தும் கோடையில் இங்கு கூட்டமாய்ப் பறந்து வந்து இந்தக் கூடல் மரங்களைத் தமதாக்கிக் கொண்டு அந்தப் பழத் தோட்டங்களில் கெரில்லா போர் நடத்துகின்ற அந்த சிறு ஸ்பிரால் குருவிகள் எவ்வளவு சுறுசுறுப்பானவை.

தேசங்கள் முழுவதும் எமக்குரியன் என்று ஆக்ரோஸ்மாய் பாடுகின்றன அவை.

எரிச்சலும் வாழ்வில் வெறுமையும் பயமும் பதட்டமும் ஒரு அரைகுறை மனநோயாளியாய் வாழுத்தலைப்பட்ட அகதியின் நம்பிக்கைக்குரிய பாடல்களை இந்தச்சிறு குருவிகள் ‘தேசங்கள் முழுவதையும் உனதாக்கிக் கொள்’ என்று இசைப்பதாய் எனக்கொரு கனவு.

பூமியால் மறைக்கப்பட்ட குரியன் சிவந்து தன் கோபக் கதிர்களைப் பரப்பியிருக்கும் அந்த மாலைப் பொழுதில் அந்த ஸ்பிரால் குருவிகளின் பாடல்களில் வயித்துக் கிடக்க பேரார்வம்..

அந்த நடைபாதையில் மேலும் ஒரு மூன்று நிமிடங்கள் நடக்க அந்தச் சிறுவர் பண்ணை. மயிலிலிருந்து வல்பேட்ஸ் வரையிலான பறவைகள் பரந்த கம்பிக் கூடுகளிலும் திறந்த பகுதிகளிலும் ஆடுகளிலிருந்து எவிவரையிலான சிறு சிறு மிருகங்கள்.

சிறுவர்கள் தடவைம் உணவு வழங்கவும் தக்கதாய் தலையைத்துாக்கி கழுத்தை நீட்டி பயமில்லாமல் நிற்கின்றன.

அவர்கள் மிகச் சந்தோசமாய் தடவி கதைபேசி குட்டிகளையும் குன்ககளையும் தூக்க உற்சாகமாயிருந்தனர்.

உயிர்களை நேசிக்கின்ற பண்பை இந்தச் சிறுவர்களிடம்தான் நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் கள்ளம் கபடமற்ற பொய்மையில்லாத அன்பு.

நாம் பெரியவர்கள் என்ற திமிரில் எல்லா வற்றையும் விற்றுக் கொண்டிருக்கிறோமா?

அவர்களுக்கு நாம் எம் குரோதம் பாகுபாடு இனவெறி கொலைவெறி எல்லாவற்றையும் கற்பித்துக் கொண்டு வருகிறோமே ஏன்?

அதட்டுதல் அதிகாரம் செலுத்துதல் அடித்தல் எல்லாமே எம்மில் ஊறிப்போன வன் முறையின் அல்லது ஆற்றாமையின் பிரதி பலிப்புக்கன்.

என் நினைவுகளிலிருந்து விடுபட்டு பொய்மையற்ற அந்தச் சிறுவர்களின் முகங்களைப் பார்த்து என் மகளின் தகப்பனாய் அடிக்கடி சிரித்துக் கொண்டேன்.

அங்கிருந்து திரும்பி யின்னர் ஆட்டமும் பாட்டும் ஒருவர் பின் ஒருவராய் நெயின் விளையாட்டும் நடத்தி வீடு வந்த போதும் அவர்களிடம் துள்ளுகின்ற குதூகலம் குறையவே இல்லை.

மாலை நெருங்க நண்பர்கள் உறவினர்கள் என்று சிலர் வரத்தொடங்கிலிட்டனர். எம் மீதும் எம் குழந்தைகள் மீதும் உரிமையோடு பங்கெடுத்துக் கொள்ளும் அவர்கள் அழைப்புகள் இல்லாத விருந்தாளிகள். அவனுக்கு ஆளுக்கு ஒரு பரிசுப் பொருட்களுடன்.

அவர்களின் வருகையை அவதானித்த சிறுமியொருத்தி

எனது ‘இமாவும்’ ‘இப்பாவும்’ வந்திருக்கிறார்களா? என்று விடித்தாள்.

நெதர்லாந்தில் சிறுவர்களின் பிறந்த நாட்களில் அவர்களின் பேரன் பேத்திகளின் வருகையும் அவர்களின் பரிசுப் பொருட்களும் மிக முக்கியமானது என்பதுபோல் இருந்து அக்கேள்விகள்.

“இல்லை அவர்கள் சிறிலங்காவில்”

“சிறிலங்கா தூரமா காரில் வரமுடியாதா?”

“இல்லை பினீல்தான் வரவேண்டும்”
தொடர்ந்தும் அவர்களது உரையாடலைக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம் நாம் எல்லோரும்

“என்ற தாத்தா செத்துப் போனார். அம்மா நெடுக அழுதுகொண்டிருப்பா. அவர்தான் அது.” சுவரில் தொங்கும் அந்தப் படத்தை கைகளைத் தூக்கி ஒற்றை விரலால் சுட்டினாள்.

“இலங்கையில் யுத்தம் அதிலதான் அவர் செத்தவராம். என்ற பெரியப்பாவும் காணாமல் போயிட்டாராம்”

“என் யுத்தம் நடக்குது” என்றாள் அந்தச் சிறுமிகளில் ஒருத்தி

“அது எனக்குத் தெரியாது என் பெற்றோருக்குத்தான் தெரியும்.” என்றாள் இவள்

இந்தக் குழந்தைகள் இக்கேள்விகளை என்னிடம் கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வது நான். உங்களுக்கு இதுவெல்லாம் தேவையில்லை என்று மழுப்புவதா? அதுவும் சரியில்லை.

என் யுத்தம் நடக்கிறது?

எம்மிடமுள்ள ஆயிரங்காரணங்களைச் சொல்லி அவர்களுக்கு ஒரு பேச்சையே நிகழ்த்தி விடலாமா? அவர்கள் சிறுவர்கள்லவா.

இவர்களையொத்த யுத்தப்பிரதீச சிறுவர்களின் வாழ்வை இவர்களுக்கு என்னால் புரிய வைக்க முடியுமா?

காலப்போக்கில் அவர்கள் கட்டாயம் புரிந்துகொள்வார்கள்.

அந்தக் கதை அந்துடன் துண்டுபட்டு வேறு விளையாட்டில் அவர்களின் கவனம் திரும்பியிருந்தது.

நாமும் வந்திருந்தவர்களுடன் பல்வேறு விவகாரங்களிலும், கதைகளிலும் மூழ்கிப் போய்..

பின்னர் அந்தச்சிறு சிட்டுக்குருவிகளுக்கு உணவளித்து வீடுகளில் சேர்ப்பித்தோம்.

நன்றி. அஆஇ. புகவிட சிறுகதை சிறப்பிதழ். நெதர்லாந்து.
ஆடி 1993.

'பனையும் பனியும்'

மலர்க்காகேளும் முன்முடிகளும்

விரியாத மொட்டுக்களாய் குவிந்து நிற்கும் பலவர்னைப் பூக்கள். நீண்டு ஒரு பத்து மீற்றர் வரை தெரிந்த அந்தப் பூந்தோட்டம் அதன் நான்கு பாத்திகளும் விரித்துவிட்ட ஒவ்வொர் நிறக் கம்பளமாய் தெரிகிறது.

அது வெளிக் காற்றைத் தடுத்து கண்ணாடியால் வேயப்பட்ட வீடுகளுக்குள் செயற்கை வெப்பத்தை வழங்கி ஒரு மாதகாலத்தில் வளர்த்தெடுத்துப் பூக்க வைக்கின்ற மிகப் பெரிய பூந்தோட்டங்கள்.

எங்கும் வேலைகள் அமளியாய் நடக்கிறது. கார்த்திகைப் பூக்கிழங்குகள் போன்ற ரூல்பன் கிழங்குகளை நடுவது ஒரு புறமும் மொட்டு விரித்துச் சிரிக்கின்ற பூக்களை பிடிக்கி பெட்டிகளில் பக்குவமாய் அடுக்குவதும் அவற்றை மேலே தொங்கும் அச்சுக்களில் சுழலுகின்ற வண்டில்களில் இருபுறமும் சமமாய் ஏற்றுவதும் வரிசையாய் நடக்கிறது.

குனிந்து தொடரும் புடுக்குவும் நாரி உழைய நிமிரும்போது 'கோத்துறுடோமா குளோச்சக்' என்று கெட்ட வார்த்தைகளினால் திட்டுகளின்ற முதலாளிக்குப் பயந்தும் வேலை மும்முரந்தான். நாம் பலர் போட்டிக்கு ஒடும் குதிரைகளாய்.

அது நெதர்லாந்தின் வடக்கேயுள்ள கடலோரக் கிராமங்களில் ஓன்று. காலமாக பூ உற்பத்தியில் செல்லும் பெறுகின்ற தோட்ட முதலாளிகளின் பகுதி. உலகம் முழுவதும் பேசப் படுகின்ற கொலண்ட் பூக்களின் உற்பத்தி.

விதையை கிளரிப் பத்து நாட்களில் உலர் வைத்து, பின்னர் சுரமாக்கி முனைக்க வைத்து ஒரு மாதத்தில் பூக்களாக்கி சுந்தைக்கு விடுகின்ற துரித விஞ்ஞான உற்பத்தி இது.

இயந்திரங்களாலும் மின்சக்தியினாலும் கதிர்
இயக்கங்களினாலும் இயற்கை எவ்வளவு எனிதாக
மாற்றப்படுகிறது என்பதற்கு இது எம் கண் எதிரே
நடக்கின்ற ஒரு நல்ல உதாரணம்,

ஆயினும் இந்த பூக்களின் நிறக்கலப்பும் அவை மொட்டு விரித்துச் சிரிப்பதும். தாழை இலைகளைப்போன்ற சிறிய இலைகளில் முத்துக்களாகத் தெரியும் நீர்த் துளிகளும் மிக ரம்பியமானவை. நான் அந்தப் பூக்களோடு உறவாடும் காதலனாய்..

சந்தோசமும் களிப்பும் காதலும் அன்பும் சோகமும் இழப்பும் என்ற எல்லா உணர்வுகளுக்கும் உகந்த பரிசுப்புக்களாய் பெற்றோரிவிருந்து காதலர்வரை உலகம் பூராகவும் போய்க்குவியும் இப்புக்களின் சிரிப்பில் எனதும் எங்களதும் உழைப்பு வியர்த்து விழுந்து கிடக்கிறது. இதழ்களில் மின்னும் அச்சிறு துளிகள் எங்களுடையது.

அகதிகளாக வந்த தமிழர்கள் பலர் பாண் படுக்கை குளிப்புத் திட்டத்தின் கீழ் அகதி முகாம்களுக்குள் குவித்து அடைக்கப்பட்ட காலங்களில் இக்கடலோரக் கிராமங்களிலும் சில முகாம்கள் திறக்கப்பட்டது.

பணத்தேவையும் பல்வேறு தேவைகளும் இத் தோட்டங்களை நாடி இனங்கர்களை வேலைக்கு விரட்டியது. வேலை அனுமதியில்லாமலே குறைந்த சம்பளமாயினும் இலங்கைக் காசுக்கு கணக்கில் பெருக்கி திருப்திப்பட்டுக்கொண்டு நாம் முதாலாளிமாரை வேலைதந்த தெய்வங்களாய் பார்த்து உழைக்கத் தொடங்கிவிட்டோம். வேலை தேடிய அக்காலங்களில் எங்களுக்கு கிடைத்த இந்தத் தோட்ட வேலைகள் மிகமுக்கியமானவை. எமது கடின உழைப்பும்

முதாலாளிகளின் திருப்திக்குரிய தொழிலாளர்களாகவும் இருப்பதனால் தான் என்னமோ.. தோட்ட வேலைகளுக்கு தமிழர்களைத் தேடுவது இன்னும் தொடர்கிறது.

நெற்றலாந்தில் பூ வேலை செய்யாத தமிழர்கள் மிகக் குறைவு என்றால் பொய்யில்லை.

நான் அந்த வேலையில் மூன்று வருட அனுபவசாவி.

ஆம்! அது ஒரு எனிக்கிழமை வேலையில் கெஞ்சி அரை நாள் விடுப்பு வேண்டி முகாமுக்கு வந்தபோது அந்த நீல கடிதாற்றை சேதி சொன்னது.

அண்ணரைக் காணவில்லையாம்..?

வவுனியாவரை சைக்கிளில் சாமான் வேவண்டப் போனவர் திரும்பி வரவேயில்லை. அந்த நாட்களில் யாரும் இறந்து போனதற்கான அடையாளங்களும் இல்லை. என்ன நடந்தது என்று யாருக்கும் தெரியாது. பிடிபட்டிருக்கலாம். யார்? ஏன்?

சின்னக்கா எழுதிய கடிதம் இது. அழுதிருக்கிறா என்பது கரைந்து தெரிந்த எழுத்துக்களாய் முகம் காட்டியது. அண்ணியும் இரண்டு குழந்தைகளும்.. என்ன செய்வார்கள்?

அந்த மனிதனுடைய நினைவுகள் மிகமிகப் பக்கமையானவை. அழுதேன் மீண்டும் மீண்டும் அழுதேன். அழுகையை என்னால் அடக்க முடியவில்லை. நான் வளர்ந்ததன் பின்னர் அழுத நாட்கள் குறைவு. ஆனால் இன்று.. இது என் நினைவுகளில் ஆற்ற முடியாத நாட்கள்.

அண்ணன் அவன்.

நான் சிறியவனாக படித்த காலம் வரை வயற் காடுகளில் போராடி குடும்பச் சுமைகளைப் பொறுப்பேற்று வளர்த்தவன். எப்போதும் ஒரு அதிகாரம் மிக்க அண்ணனாக இல்லாமல்

ஒரு நல்ல நண்பனாய்.. எதையும் கடைக்கவும் விவாதிக்கவும் விட்டுக்கொடுக்கவும் நாகுக்காய் சுட்டிக்காட்டவும் முடிந்த மனிதன் இப்போது எங்கிருக்கிறான்?

நான் இப்போது கண்களைக் கட்டிக் காட்டில் விடப்பட்ட மனிதன். எப்படித் தேடுவது? அதின் என்ற பெயரில் முகாமுக்குள் அடைக்கப்பட்டு படுக்கையும் உணவும் கடிதம் போடத்தக்க காசும் கிடைக்கின்ற ஒரு வகைச் சிறைக் கைதி. வாரம் ஒருமுறை பச்சைக் காட்டில் விசா. ஊசி போடவும் ‘எக்ஸ்டிரே’ எடுக்கவும் இன்னொரு நகர்.

நாம் மூன்றாம் உலகிலிருந்து கொள்ளை நோய்களைக் கொண்டு வந்திருப்போம் என்று அவர்களுக்குப் பயம்.

ஆனால் நானோ என் நோய்க்கு மருந்தில்லை என்பது போல்..

எனக்கும் என் தேசத்தின் நினைவுகளால் நொந்து தொங்குகின்ற எம் போன்றவர்களுக்கும் யார் மருந்து போடுவார்கள்?

அன்னியச் சூழலில் எல்லா வகை நெருக்குதல்களுக்கும் ஆளாகி..

அடிக்கடி சிரிக்கவும் தன் பாட்டில் கடைக்கவும் எல்லாவற்றிலும் கோபமும் ஆத்திரமும் வெறுப்பும் கொண்டுள்ள மனிதர்களாய்.. பலர் இந்த வாழ்வை வெறுக்கின்ற நினைவுச் சின்னங்கள் நாங்கள்.

ஒரு புதிய வாழ்விற்கான உந்துதலும் கற்பனையும் வளர்கிறது. ஆனாலும் நடைப் பிணங்களாய்..

என்னை வெளிநாட்டுக்கு ஒடு விரட்டிய இயக்கங்களும் அரசும்.

பக்குவமாய் நான் இங்கு வந்து சேர்ந்து விட்ட
திருப்தியிலிருந்த அண்ணன்.

நான் இங்கே அவன் அறியாத அவலம் நிறைந்த அகதியாய்.
அவன் அங்கே அவலம் நிறைந்த கைதியா?

அப்பாவிகள் கொல்லப்படுவதும் கைது செய்யப்படுவதும்
எமது தேசத்தின் வீரம் நிறைந்த வரலாறு. வரலாறும் ஒரு
நெடுஞ் கோடாய்த் தொடர்கிறது.

அண்ணன் கொல்லப்படவில்லை என்பது போல் அக்கா
எழுதியிருப்பது ஏன்?

ஒரு அப்பாவித்தனமான நம்பிக்கையா?

ஒருவன் காணாமல் போவது அல்லது கொல்லப்படுவது ஒரு
நல்ல மனிதனாய் வாழ்ந்ததாலும் இருக்கலாம்.

வெறுக்கப்பட வேண்டிய யுத்தம் இது?

இந்த யுத்தம் நியாயமானதுதானா?

இருக்கலாம் ஆனால்..

ஒருவர் மீது ஒருவர் போட்டியும் குரோதமும் மிக்கதாய்
வளர்ந்து கழுத்தை நெரிக்கிறதே.

அப்பாவிகள் மீது கொடுமைகளைச் சுமத்தியிருக்கிறதே.
யுத்தம் போராட்டம் என்றால் இப்படித்தான் என்கிற
சமாதானத்தை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

எமது உரிமைகளை நகக்கிக் கொண்டு எமக்கு உரிமை
பெற்றுத்தா போராட்டம் நடத்துவதாக எல்லோரும்
சொல்கிறார்களே.

எப்படி நம்புவது?

கடந்தகாலம் என் எல்லா நம்பிக்கைகளையும் இரத்தத் துண்டுகளாக வெடித்துச் சிதற வைத்த வெடி குண்டுகளாகத் தெரிகிறது.

எவ்வா அடக்குமுறைகளையும் உடைத்தெறி என்ற என் இளமைக்கால கோழம் கோழமாகவே நின்றுவிட்டது?..

இப்போது நாமெல்லாம் அரசியல் அனாதைகளாய் அகதிகளாய்..

நான் விரும்பும் உறக்கம் என்னை விட்டு விலகி விலகிப் போகிறது. நான் நேசிக்கின்ற என் காதலி என் கனவுகளில் வர மறுக்கிறான்.

அவளையும் சிறைப்பிடித்து.. அல்லது கொன்று போட்டு விட்டார்களா?

நான் தஞ்சமடைந்திருக்கிற இந்த நாட்டில் மதுவிடத்திலும் புகையிடத்திலும் மற்றெல்லாப் போதைகளிலும் தஞ்ச மடைந்து வீழ்ந்து கிடக்கவா?

முகாம் முழுவதும் செய்தியறிந்து பலர் ஆறுதல் சொன்னார்கள்.

பலர் இம்புக்களோடு வாழ்பவர்கள்தான்.

அவர்கள் யுத்தமும் போராட்டமும் வேண்டாம் என்கிறார்கள்.

ஆயினும் என் இனிய நண்பர்கள் பலர் மீண்டும் புதிதாய் புதிதாய்ப் போராடுவோம் என்கிறார்கள்.

நன்றி. அ.ஆ.இ. நெதர்வாந்து. கை 1995.

நிலவு தொலைந்த மணல் வீடு...

நாம் நடக்கத் தொடங்கியதிலிருந்து
இதுவரை நாம் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொள்ளவில்லை.

இதயம் தொடர்ந்து வேகமாய் அடித்துக்
கொண்டிருந்தது. நாக்கு வரண்டு.. முகத்தில் அடித்து
கரைந்து வடிகின்ற பனிநீரை உள்ளே இழுத்து
விழுங்குவதுமாய் நான்.
தொடர்ந்து நடந்தோம்.

புறப்படும்போதிருந்த மனநிலை இப்போது பயமாய்க்
கரைந்தது. அதனால் பலதை நான் மறந்தே போய்விட்டேன்.

குளிரில் விறைத்துச் சாவதைவிட என்னைப்பிடித்து
இலங்கைக்குத் திருப்பி அனுப்பு என்று கூவேவண்டும்
போவிருந்தது.

ஜோப்பாவில் ஜேர்மனிக்குள் வந்திறங்கி ஒரு அகதியாய்ப்
பதிந்ததிலிருந்து நான் பட்ட அவலங்கள் போதும் போதும்
என்றாகி விட்டது. விமான நிலையத்தில் தடுத்து
வைக்கப்பட்டு நச்சரிக்கப்பட்டதும் பின்னர் அகதிமுகாம் என்ற
ஒரு பயங்கரமான குழலும்.

நாமோர் சிறைக்கைதிகள்போல அதுவும் நாமே பல
கற்பனைகளை வளர்த்துக் கொண்டு சிறைகளுக்குள் புகுந்து
வசமாக மாட்டிக் கொண்ட கைதிகளாக..

வேற்றுமொழி, ஒட்டாத சூழல், பல அதிகாரிகளினதும்
பொவினினதும் கெடு பிடிகள். எப்போதும் எல்லாவற்றிலும்
ஒரு அந்நியனாய்.

நான்மட்டுமா? இல்லை அகதிவாழ்வே ஒரு
அன்னியமாதவ்தான்.

தூரத்தே கம்ப விளக்குகளின் கதிர் பனிப் புழுதியில்
மங்கலாய்த் தெரிகிறது. தண்டவாளக் கரைகளில் தெரிந்த
ஒரிரண்டு வீடுகளில் இன்னமும் விளக்குகள் அணைக்கப்பட
வில்லை. முகடுகளில் புகை வருவதும் கூடத் தெரிந்தது.
ஹாலண்ட் எல்லையை அண்டி ஜேர்மனிக்குள் ஒரு
குடியிருப்புப் பகுதிக்குள் இறக்கப்பட்டபின்.. இன்று இந்த
அவலம் நிறைந்த இரவும் இந்தத் தண்டவான அனுபவமும்
எனக்கு.

களவாக ஹாலண்டுக்குள் வருவதற்காகத் தொடர்கின்ற
தொல்லை நிறைந்த இரவு.

ஹாலண்டில் அகதிகளுக்கு நல்ல சலுகைகளாம் என்ற
நம்பிக்கைகளைச் சுமந்து கொண்டு நாடுகளின் எல்லைக்
கரைகளில் நாய்களுடன் அலையும் பொலிஸ்காரர்களின்
கண்ணில் படாமல் கடவுகளிலுள்ள ஆபத்துக்களைக் கடந்து..
அந்த மூன்றுமணி நேர பாதயாத்திரை ஒரு
அகதியால்கூட சகித்துக் கொள்ள முடியாததுதான்.

இரும்புப்பாதை முடிந்த அந்தப் புகையிரத நிலையம் இன்னும்
திறக்கப் படவில்லை. நேரம் அதிகாலை நாலு
இருபதிவிருந்து அசைந்து கொண்டிருந்தது.

முன்னாவிருந்த பஸ்நிலையத்துள் நாம் ஒதுங்க
முடியாதபடி மூட்டை முடிச்சுகளுடன் தூங்கிக்
கொண்டிருந்தனர் சில வெள்ளைப் பிச்சைக்காரர்கள்.

அமைதியான அந்த தெருக்களில் ஒரிரண்டு டாக்ஸிகள்
மட்டும் போய் வந்தன.

சந்திரன் அடிக்கடி நேரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டான்.

'ஜூஞ்சமணிக்குத்தான் புகையிரதநிலையம் திறக்கும். ஜூஞ்சரைக்கு முதல் ரெயின்' மெதுவாய்ச் சொன்னான்.

இவடத்தில் பிடிப்பாட்டில் ஈசியாய் பதிஞ்சிடலாம் என்று பயத்தை உணர்ந்தவனாய் நம்பிக்கை தந்தான். ரோந்துக்குப் பொவிஸ் வந்தால் கரைச்சல். மறையக்கூடிய இடமொன்றை நாடி அவன் பின்னால் நான்.

வெள்ளைப் பொவிஸ் கார் ஒன்று பஸ் நிலையத்தில் நிறுத்தப்பட்டது.

நாம் நெருக்கமாய் இருந்த தூண் ஒன்றின் மறைவில் ஒளிய முற்பட்டோம்.

அந்தக்குளிரிலும் எனக்கு வேர்க்கத் தொடங்கி விட்டது. பிச்சைக்காரர்களை தட்டியெழுப்பி நடக்க விட்டார்கள் பொவிஸ்காரர்கள்.

அவர்கள் நித்திரை வெறியில் திட்டிக் கொண்டும் ஏசிக்கொண்டும் நடந்தார்கள் போவிருந்தது எனக்கு.

இனி அவர்கள் எம்மை நோக்கி வரக்கூடும். நாம் மீண்டும் நெருக்கமாய் மறைவைத் தேடி ஒதுங்கிக்கொண்டோம்.

பிடிப்பட்டால் ஒரு கள்ளனாய் கை விலங்கிட்டு போடர் பொவிசிடம் கொடுத்து நம்பர் கொழுவி நாலுபக்கமும் பட மெடுத்து.

விரல் விரலாய் கைரேகையைப் பதிந்து.. நிர்வாணமாக்கி மலவாசலுக்குள்ளவைத்து போதைப்பொருள் கடத்துகிறோமா என்று சோதனையிட்டு தண்டப்பணம் கட்டி மீண்டும் ஜேர்மனியப் பொவிஸிடம் ஒப்படைக்கப் படுவோம்.

அங்கேயும் ஆயிரம் கேள்விகள். சிலவேளை நீதிமன்றத்தில் பாரப்படுத்தல். சிறை குறைந்தது ஏழுநாட்கள். முரட்டுத்தனமான நடவடிக்கைகள்.

பலருக்குக் கிடைத்த அனுபவங்களின் முகமாய் வீங்கி விறைத்தது.

மீண்டும் அந்தக்காடு தொடங்கும் இடத்தில் தனித்து விடப்பட்ட அந்தப் பாழடைந்த அகதி முகாமிற்கா?

சவம்பிடித்த வாழ்க்கை.

ஒன்றித்துப்போக முடியாத மனிதர்கள்.

விருப்பமற்ற சாப்பாட்டுக்கு கிழு, கூழும் கஞ்சியும் போல
சாப்பாடு.

மனம் குலைந்துபோய்க் கிடக்கும் விசர் ஆசுப்பத்திரிதான்
அது.

சாமம் சாமமாய் குடிக்காய்ச் சண்டையும், சண்டைக்காய்
குடியும்.

அடிக்கடி பொவிஸ் வரும்.

நிச்சயமாய் அது சிறைதான்.

அந்தச் சனிப்பிடித்த வாழ்க்கையை விட்டுத் தானே இங்கு
ஒடிவந்தேன், இதுவும் பயங்கரமானது.

நாம் தப்பி விட்டோம்.

றெயின் ஏறி கட்டிடக்காடாய் வளர்ந்து கிடக்கிற
பிரசித்திபெற்ற துறைமுக நகரான 'றொட்டடம்' வந்தபோது
நன்றாக விடிந்து விட்டது.

நகர வெளிநாட்டுப் பொவிலைக் காட்டி விட்டு சந்திரன்
மாறிவிட்டான்.

பொவிலில் பதிந்து அவர்களின் ஆயிரம் கேள்விகளுக்கு
அப்பாவியாய் முகம் காட்டி கைரோகையும் படமும் பிடித்து
தூரத்துக் கிராமமொன்றுக்கு அவர்கள் ரெயின் டிக்கட் தந்து
நான் போய் அகதிகள் முகாமைத் தேடிப்பிடிக்க மாலை
நான்கு மணிக்கு மேலாகி விட்டது.

எனக்குத்தரப்பட்ட அறையில் இன்னும் இரண்டுபேர்
தமிழர்களாம், எனக்கு அறை காட்டியவன் சொன்னான்.

களைப்பும் வெறுப்பும் ஆழந்த நித்திரையில் விடிந்தது.

முகாமில் பலநாட்டவர்கள், இப்போதுதான் எமக்கு 'யாதும்
ஷரே யாவரும் கேளிர்'. இனைஞர்கள் குடும்பங்கள்
ஏழுபேர்வரை தமிழர்கள்.

முகாமில் கட்டுப்பாடுகள் பாதுகாப்பு என்பன கடுமையாய்த்தான் இருக்கிறது. பொவிஸ் வைத்திய உதவி சமுகசேவை அகதிகள் நலன்புரிச்சங்கம் எல்லாமே உள்ளே இருந்தன. கொஞ்சம் வசதி இருப்பதாக ஒப்பீடுகளுடன் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டேன்.

இதுவும் நடுக்காட்டுக்குள் உள்ள பழைய அங்கவீனர் இல்லம்தான்.

கிழமைக்கு ஒருக்கால் விசா புதுப்பிக்க வேண்டும். பொவிஸ்க்குப் போகும் நாட்களெல்லாம் பயந்துகொண்டே போனேன். மூன்று மாதங்கள்தான் முகாம் வாழ்க்கை. பின்னர் வீடு கிடைத்தால் நிம்மதியாய் ஏதாவது செய்யலாம் என்று மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டேன்.

அரசியல் தஞ்சவிசாரணை இன்னமும் நடை பெறவில்லை. எதையும் துணிவாய்க் கேட்கவும் வாதாடவும் தக்க மனதிலை தற்போது என்னிடமிருந்து விலகி நிற்கிறது.

அகதியாய் அவைந்த அனுபவம் என்னையும் கணத்துப் போகப் பண்ணி விட்டது.

ஏற்கனவே அரசியல் தஞ்சம் கேட்டு பின் இங்கு வந்து பதிந்தவர்கள் பலர் விசாரணைகளின்போது மாட்டுப்படுவதை கணத் கணத்தாகச் சொல்கிறார்கள்.

'எமாத்துக் கேசுக்கு ஆறுமாதம் தெரியுமா?' என்கிறான் அறை நண்பன் சிவா.

'அது உனக்கும் பொருந்தும் நீயும் போடர் கடந்தவன்தான்' என்கிறேன் நான்.

கேவிகளுக்கும் பகிடிகளுக்கும் கூட பயமே உயிரோட்டமாய் தெரிகிறது.

நாம் பயந்து சாகிறோம்.

என் எதுவரினும் வரட்டும் என்ற மனவறுதியை இழந்தோம்? போதும் இந்த வாழ்வைத் தொலைத்த அகதிவாழ்க்கை.-

நன்றி. சரிநிகர். இலங்கை நவம்பர் 1995.

ஆறாவது ஒழுங்கை கடைசி வீடு

மழை பெய்து ஒய்ந்து விட்டது. பூத்துக்கிடந்த கிழுவை மரங்களில் மழைந்ர தொங்கி வளைந்து கிடந்தன. சந்தி மூலையில் இருந்த வயிரவர் கோயிற் குலத்தில் செவ் வரத்தம் பூ குத்தப்பட்டிருந்தது. கோயிற் கூரை புதிதாய் வைக்கோலால் வேயப் பட்டிருந்தது. குன்றும் குழியுமாய் நிலம். பார்த்து பார்த்து மெல்ல நடக்கிறேன்.

இந்த மண்ணை மிதித்த கடந்த நாற்பது வருட வாழ்க்கையில் முடிந்த மூன்று வருடங்கள் இந்த ஒழுங்கை மண்ணை மிதிக்காதே என்று தடுத்துவிட்ட தொல்லைகள்.. இந்த மண்ணை விட்டுப்பிரியேன் என்றிருந்த என்னைக் கூட.. துரத்தியது யுத்தம்..

காஞ்குரைக் காடாய் கண்டிரோட்டை அண்டிக் கிடந்த இந்தக் கிராமத்தை உருவாக்க தெரியப்பட்ட முதல் இருபது பேரில் நானும் ஒருவன். இளந்தாரியாய் வெளிக்கிட்டு கிழு தட்டும் வரை இந்த மண்ணோடு ஒட்டி வளர்ந்த என்னை பிடுங்கி எறிந்த பேய்களை நான் என்னென்பேன். தோல் சுருங்கி கண்மங்கி மயிரமுழவதும் நரையாகி நடை தளர்ந்து தன்னாடும் இந்த நேரத்திலா இது எனக்கு வரவேண்டும்.

நானும் என் பின்னைகளும் பேர்களும் உழுது விதைத்த வயற்காடும் வீடும்.. என் அயலட்டையையும் மீண்டும் தரிசிக்கும் அவசரம் எனக்கு. எப்போதும் அறுக்கையாய் அடைக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் மாட்டு அம்பலம் வீட்டு வேவி ஒவென்று கட்டைகளில் தொங்கும் கம்பிகளுடன் கிடந்தது. மாடுகளும் இல்லை. கன்றுகளுமில்லை. நெடுந்தீவு அந்தோனி வீட்டில் யாரும் இல்லை. அவன் ஜந்தாம் வாய்க்காலுக்கு குடிபோயிருப்பான்? சின்னப்பிரகாசம் மகனுடன் சேர்ந்து

இந்தியா போனவன். வீடு கவனிப்பாரற்றுத்தான் கிடக்கும்.. என் கண்ணுக்கு எதுவும் தெரிவதாய் இல்லை. இந்த ஒழுங்கையும் தெருவும் எவ்வளவாய் உருக்குலைந்து கிடக்கிறது.

ஆறாவது ஒழுங்கைக் கடைசி வீடு. அது என் வீடு. சிறுகச்சிறுகச் சேர்த்து.. மண்ணையும் கல்லையும் மரத்தையும் என் உழைப்பையும் சேர்த்துச் சேர்த்துக் கட்டிய வீடு. என் கல்வீடு கம்பீரமாய் நியிர்ந்துதான் நிற்கிறது. விறாந்தை வளையில் ஏணை கட்டி என் பேரக் குழந்தைகள் ஆடிய வீடு.

இருண்ட வானம் வெழுத்து குரியன் உச்சியில் கூட்டுக்கொண்டு நின்றான். படலையடி கொஞ்சம் மாற்றப்பட்டுள்ளது. குரியன் சுடாத வளவு இது. நிழல் தந் அந்த நாவல் மரம் தறிக்கப்பட்டு வெறும் கட்டையாய் வீழ்ந்து கிடந்தது. அந்தப் படலையைத் திறந்து வளவிற்குள் போனேன்.

பின்பக்க கழிவாற்றங்கரையில் வளர்ந்து கிடந்த மந்துக்காடு இப்போது இல்லை. ஆற்றை நிறைத்து கலங்கிய தண்ணீர் சுழித்துச் சுழித்து ஒடிக்கொண்டிருந்தது. வீட்டிற்கு முன்னால் கொடி எலுமிச்சை தடிகளிற் கட்டி படர்ந்து கிடந்தது. வளவு முழுவதும் மாறித்தான் போச்ச. மூன்று வருடங்களில் எல்லாமே மாறிவிட்டது. அடிவளவிலிருந்த கக்கூசு கட்டப்பட்டிருக்கிறது. கிணற்றடியில் புதிதாய் வாழைகள் நடப்பட்டு செழித்துக் கிடக்கின்றது. மா மரங்கள் நன்றாய் வளர்ந்து பூத்து மணக்கின்றன. தென்னங்கன்றுகள் குலை தள்ளி வட்டு வெடித்து ஒலைகள் நிலம் தொட்டுக் கிடக்கின்றன.

என் கிராமத்துக் காற்றை நான் கவாசிக்கத் தொடக்கிவிட்டேன். ஏதோ இழந்துபோன ஒன்றை திரும்பப் பெற்றதாய் எனக்கொரு திருப்தி. என் இயலாமை மெல்ல மெல்ல விலகி இளமையுறுவதாய் நான் உணர்கிறேன். நான்

பூமணியை கவியாணம் கட்டி வீட்டிற்குக் கூட்டி வந்த வேளை இருந்த பூரிப்பு இன்று எனக்கு, எனது வீடு, எனது நிலம், எனது தேசம்.

இந்த ஆறாவது ஒழுங்கையின் தொடக்கத்தில் இருந்த வீடுகள் ஏரிக்கப்பட்டபோது தரும வீட்டுக் கவியாணமும் செத்தவீடும் ஒரே பந்தவில் நடந்த அன்றைக்குத்தான் நாங்கள் பின்பக்க ஆற்றைக் கடந்து ஓடினோம். ஆற்றைக் கடந்து கடலைக் கடந்து வாழ்ந்த வாழ்க்கையில் எவ்வாமே வெறுமைதான்..

என்பாட்டிற்கு வனவைச் சுற்றிக்கொண்டு வீட்டு வாசலுக்கு வந்தேன்.

‘புள்ளை கோமளம்.. கோமளம்’ கூப்பிட்டுப் பார்த்தேன். வீட்டில் எந்த ஆளாவமும் இல்லை. வீடு பூட்டிக் கிடந்தது. விறாந்தையில் கிடந்த சாக்குக் கட்டில் மடித்து வைக்கப் பட்டிருந்தது. அதை எடுத்து வந்து மாமா நிழவில் போட்டுப் படுத்தேன். இன்று எனக்கு இது நிம்மதியான நித்திரை.

‘அப்பு அப்பு ஆரப்பு நீ’

என்னைத் தட்டி எழுப்பிய அந்தப் பின்னையை கண்களை இடுக்கி கை இரண்டையும் புருவத்துக்குத் துணையாக்கி கூர்ந்து பார்த்தேன். எனக்கு அடையாளம் தெரியவில்லை.

‘ஆரப்பு நீ ஏன�ை இதில் வந்து படுத்திருக்கிறாய்?’ மீண்டும் அந்தக்கேள்வி என்மீது பெரும் பாறையாய் விழுந்தது. இது நான் கொத்திப்பிரட்டிப் பண்படுத்திய மன் என் வளவு. நான் கட்டிய வீடு. என்னால் இவற்றைச் சொல்ல முடியவில்லை. இந்த மூன்று வருடம் என்னைக் கொன்று தின்றுவிட்டது.

‘புள்ளை கோமளம் எங்கயணை?’ என்றேன்.

‘அப்பு இப்ப ரெண்டரை வரிசமா இந்த வீட்டில நாங்கள் தான் இருக்கிறம். கோமளம் ஆரெண்டு எனக்குத் தெரியாது ஆனா இது கோமளத்தின்ரை வீடு எண்டு அயலாக்கள்

சொல்லியிருக்கினம். ஆக்கள் விட்டிட்டு ஒடின
வீடுகளிலையும் வெளி நாட்டுக்குப் போன ஆக்களினர் வீடு
களிலையும் பலர் வந்து குடியிருக்கினம். நாங்கள்
வடமராட்சியில் அகதிகளாய் இருந்து வந்தனாங்கள்.
கோமளம் என்ற மூத்த மகள் சொல்ல வாயெடுத்தேன்
முடியவில்லை.

என் மகள் மருமகன் பேரக்குஞ்சுகள் எங்கே? எங்காவது
அகதியாய் இன்னொரு வீட்டிலா? அல்லது இன்னொரு
நாட்டிலா? எங்கள் குருவிக் கூடு ஏன் பியந்து
எறியப்பட்டது?

‘நீ கோமளத்துக்கு சொந்தமா அப்பு?’ மீண்டும் விசாரித்தான்.
‘புள்ளை இந்தக் கிணத்தில் ஒரு வாளி தண்ணி
அள்ளித்தாறியா?’ என்றேன்.

மெதுவாய் என்னைப்பிடித்து கூட்டிப்போய் வாளியில்
தண்ணியள்ளி ஊற்றினாள். நான் இரண்டு கைகளையும் ஏந்தி
கைமண்டையில் என்தாகம் தீரக் குடித்தேன்.

‘புள்ள நான் போறன்னே.’

அவன் என்ன மிக அனுதாபமாய்ப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தாள்.

படலையைத் தாண்டி தறிக்கப்பட்டுக் கட்டையாய் கிடந்த
அந்த நாவல் மரத்தில் கொஞ்ச நேரம் இருந்தேன். பின்னர்
எழுந்து என் கால் போன போக்கில் நடந்தேன்.

நன்றி கவுகள் வெது ஆண்டு சிறப்பு
நோர்வே.கார்த்திகை 1994.

மலர்.

அடையாளம்....

'ஈ என் அடையாளம் தொலைஞ்சு போச்சு'

'எங்கடா போச்சு என் அடையாளம்?'

அந்த வங்கிக் கவுண்டரில் கொம்யூட்டரைத் திருப்பி வைத்துக்கொண்டு அந்த அழகிய இளம் பெண் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறாள்.

நான் தாழ்வுக்குள் விழுந்துபோனேன்.

சோசல் காக் எடுக்க வங்கிக்கு வந்து வரிசையில் காத்திருந்து அவளிடம் போன போது என் அடையாள அட்டையைக் கேட்டாள் அப்போதுதான் என் கட்டைப் பைகளை எல்லாம் தேடினேன். அதைக் காணவில்லை.

பின்னால் நின்ற வெள்ளைக்காரர் என் தடவலையே மைக்கேல் ஜாக்ஸனின் நடனம் பார்ப்பதுபோல் வேடிக்கை பார்த்தனர்.

காற்சட்டை சேட் ஜக்கற் எல்லாவற்றையும் தடவியாச்சு. அப்பாவியாய் அவளைப் பார்த்தேன்.

சிரித்துக்கொண்டே தோன்களைத் தூக்கி சொண்டுகளைப் பிதுக்கிக்கொண்டாள். அவள் எனக்கு காசுதரப்போவதில்லை அதற்காகவே அப்படிச் சைகை செய்தாள். நான் அடையாளம் இல்லாதவனாய் மெல்ல ஒதுங்கி மீண்டும் தேடினேன்.

'இல்லை அது இப்போது என்னிடம் இல்லை.'

எனக்குப்பின்னால் வந்த வெள்ளையர்கள் என் இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு எந்த அடையாளமும் இல்லாத வங்கிக் காட்டுக்கு காக் எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள். பார்க்க பார்க்க எனக்கு கோபமும் பொறாமையாயும் இருந்தது.

இப்போது எனக்கிருக்கின்ற ஒரே அடையாளம் அந்தப் பச்சைக்காட்டான் சவம் அதுவும் தொலைந்துவிட்டது.

அந்தப் பச்சைக்காட்டைப் பார்த்தாலே எனக்கு அடிக்கடி கோபம் கோபமாய் வரும். இந்தக் காட் தொலைந்து போகட்டுமே என்றுகூட நினைப்பேன். எப்படித் தொலைந்தது? மறதிகளுக்கு கடிவாளம் போட்டு நினைவுகளுக்குன் அடக்கமுடியவில்லை. வாரத்திற்குத் தருகிற நூற்றிப்பத்து 'கில்டன்'களுக்காய் அடிக்கடி வங்கிக்கு வருகிறேன். அவள் என்னைப் பார்ப்பதற்கு பதிலாய் அந்தக் காட்டையே பார்க்கிறாள்.

அதிலுள்ள இலக்கம் கையொப்பமிட்டுள்ள பொவிஸ் அதிகாரி காவல்துறை முதல்திரை இவைகளே அவளது நம்பிக்கைக்குரிய அடையாளங்கள். கடுதாசித்துண்டுள்க்குரிய மரியாதை எங்கள் முகங்களுக்கோ உணர்வுகளுக்கோ கிடையாது.

அது ஒவ்வொர் வாழும் 'விசாவிற்கு' பொவிஸில் 'சில்' அடிக்கிற பச்சை நிறக் காட்.

அதில் எனது இருண்ட முகம் தேடப்படும் குற்றவாளியைப் போல் மார்புக்கு நேராய் இலக்கங்கள். பின் பக்கத்தில் வேலை செய்யவோ படிக்கவோ அனுமதியில்லை என்றும் கூட டச்சில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

இரு வருடமாய் அகதிகள் முகாமிலும் பின்னர் ஒரு சிறு நகரில் வீடு நந்து குடிவந்து மூன்று வருடங்கள் கழிந்துவிட்டது. விசாவிற்கு பொவிஸம் காக்கு வங்கியும் இந்தப் பச்சைக் காட் நடைமுறையும் மாறவே இல்லை. எந்தப் பாதுகாப்பும் இல்லாத அடையாளம் இது.

நெதர்லாந்தின் நீதி அமைச்சோ அல்லது ஒரு நீதிபதியோ நான் கேட்டுக்கொண்ட அரசியல் தஞ்சமும் அதற்காக வாக்குமூலமாகக் கொடுத்த காரணங்களும் செல்வாது என்று தீர்ப்பெழுதினால் என்னைப்பிடித்து கொழும்புக்கு ஏற்றிவிடக்கூடிய வெறும் கடுதாசி அட்டைதான் இது. அதுவும் தொலைந்து விட்டது.

என் அரசியல் தஞ்சக் குறுக்குவிசாரணையில் நான் இலங்கையன் என்றோ தமிழன் என்றோ நம்ப மறுத்த அந்த நீதி அமைச்சின் அதிகாரியின் முகம் இன்னமும் ஞாபகமிருக்கிறது. இலங்கைப் படத்தைத் தூக்கிப்போட்டு பலாவி எங்கே என்றும் மல்லாவி எங்கே என்றும் விசாரிக்கிறார். நீ பிறந்த உன் நெடுந்தீவு இலங்கைப்படத்தில் இல்லை என்கிறான். 'Delfi' என்னும் உன் டச்சுப் பெயரால் மறைக்கப்பட்ட அது என்று என்னால் அடையாளப் படுத்தப் பட்ட போது நாகுக்காய் சிரித்துக் கொண்டான்.

பொய் பெயரில் பினேன் ஏறி சொந்தப் பெயரில் அரசியல் தஞ்சம் பதிந்து நான் ஓர் தமிழன் என்பதை அடையாளப்படுத்த முடியாமல் நின்ற அந்த நாளிவிருந்து என் அடையாளம் தொலைந்தே போய்விட்டது. தொலைந்த என் அடையாளத்துக்கான பச்சைக் காட்டும் இப்போ தொலைந்துவிட்டது.

இப்போது நான் கோபத்தில் பேசுகின்ற கெட்ட வார்த்தைகள் சுத்த தமிழில் வந்து போனது.

நான்தான் அவன் என்று நம்பவைக்க இவளிடம் எந்த மொழியும் உதவப்போவதில்லை.

காக் கிடைக்கவில்லை என்ற கோபம் எனக்கு.

எதுவும் சொல்லாமல் வங்கிக் கதவைத்திறந்து கொண்டு எட்டி மிதித்து வீட்டுக்கு வந்து அதைத் தேடத்தொடக்கிவிட்டேன்.

இவ்வளவு காலமும் வெறுத்து வெறுத்து என்னிடமே இருந்த அந்தப் பச்சைக்காட்ட... கிழமைக்குக் கிழமை என்னைப் பிடித்து மூட்டை கட்டி விடுவார்களே என்று பயந்து பயந்து பொவிக்குக் கொண்டுபோன அந்தப் பச்சைக்காட்ட... எங்கே போனது?

என் வாழ்வின் யுத்த கொடுரங்குக்குள் யாருக்கும் பச்சைக் கொடி காட்டாதனால் எனக்கிருந்த அடையாளங்களினால் நன்றாக வேண்டிக் கட்டிக்கொண்டு எல்லை கடந்து நாடு

கடந்து இங்கு வந்தபோதும் இவ்வாத அடையாளத்திற்காய் இருந்த ஒரே அடையாம் இதுதான்.

போவிக்குப் போகும் போதும் அந்த தடித்த பொவில் அதிகாரி என் காதுகளையும் கண்களையும் அந்தப்பச்சைக் காட் படத்தையும் ஏற இறங்க முறாய்த்துப் பார்ப்பான். அதன் பின்னரே சீல் வைத்து அடுத்த கிழமை வா என்பான்.

இப்போதும் அந்த அதிகாரியை நினைக்க எனக்குப் பயமாக இருந்தது. அவனிடம் போக ஆயிரம் கேள்விகளை அடுக்குவான். திரும்பவும் போட்டோ எடுக்க வேண்டும் கைரேகை பதிய வேண்டும் என்று பயமுறுத்துவான்.

நான் என் அடையாளங்களைத் தொலைத்தே நிற்கிறேன். எல்லாவிடமும் தேடியாச்சு காணவில்லை

நேற்று அப்பன் வந்தவன் அவனும் போடர் காய் அடிச்சுக்கொண்டு போய் ஆரையும் நாடு மாத்தியிருப்பானோ? பிடிப்பட்டால் என் பேரில் தண்டம் வரும். அறுநூறு கில்டன்கள்.

கொலைதான்விழும். என்பாட்டில் கோபப் பட்டுக் கொண்டேன். அப்பன் மிக நல்லவன் அவன் எடுக்கவே மாட்டான். சீ அந்தப்பச்சைக் காட்டை எடுக்க யார் வருவான்? அது வெறும் காட்.

அறை மூலையிவிருந்த முருகன் படத்தட்டில் கிறீஸ்தவ வேதாகமம் இருந்தது. முருகனுக்கு முன்னால் கிறீஸ்து.

நான்கு நாட்களுக்கு முன்னர் மதப்பிரச்சாரம் செய்ய வந்த தமிழர்கள் தந்த வேதாகமம் அது. அவர்கள் மதம் மாறி என்னை மதம்மாற்ற நிர்ப்பந்திக்கிறார்கள்.

நம்பிக்கை இமந்து குழம்பிக்கிடக்கும் இந்த அகதி வாழ்க்கையில் நான் யெகோவாவின் சாட்சி ஆகிவிடுவது மிகச்சாதாரணம். குழம்பிய குட்டையில் மீன் பிடிப்பது கலபம். ஆனால்...

என் நண்பன் பாலன் மதம் மாற்றுவதற்கு எதிராய் தாருமாராய் விவாதித்தால் 'சாத்தான்' என்று சபிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

என் நம்பிக்கைகளுக்கும் நம்பிக்கையீனங்களுக்குமாக கருத்துக்கூற எனக்கு சுதந்திரம் வேண்டும். என்று அவன் நிமிர்ந்து நிற்கிறான்.

அவனுக்குக் கிடைத்த சபித்தலுக்குப் பயந்தும் நான் ஒரு சுதந்திர மனிதனாக என்னை எண்ணிக்கொண்டும் அவர்களிடம் வேண்டிய வேதாகமத்தை கடந்த இரவு வாசித்தேன்.

பைபினுக்குள் வைத்திருப்பேனா?

வேதாகமத்தை எடுத்து விரித்தபோது அந்தப் பச்சைக்காட் எனது இலக்கம் பதிந்த முகத்துடன் சிரித்துக்கொண்டு கிடந்தது. அடையாளத்துக்காக வைக்கப்பட்ட அந்த ஓருக்கா சுவிஷேசம் இருபதாம் அதிகாரத்துக்குள் அதில் நான் தொடரவேண்டிய பதின்நான்காம் வசனம் 'தோட்டக்காரர் அவனைக் கண்ட போது இவன் சுதந்திரவாளி சுதந்திரம் நம் முடையதாகும்படிக்கு இவனைக் கொல்லுவோம் வாருங்கள் என்று ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு.' ஆம் உண்மைதான் எனது சுதந்திரம் எல்லா திராட்சைத் தோட்டங்களிலும் கொல்லப்பட்டு விட்டதாகவே உணர்கிறேன். அந்த பச்சைக்காட்டை எடுத்துக்கொண்டு வங்கிக்கு ஒடினேன். வங்கி பூட்டப்பட்டு விட்டது.

நன்றி. தினகரன். 3 செப்டம்பர். 1995.

வாடையில் எழுந்த அலை

அடம்பன் கொடி படர்ந்து கிடக்கும் மணற்பறப்பு. காற்றில் அன்றூண்டு ஆங்காங்கே குவித்துவிட்டது போன்ற வெண் மணற்கும்பிகள். அதன் மேலே இராவணன் மீசைக்கொடிகள் கிணளவிட்டுக் கிடந்தன. இடையிடையே இருந்த சரப்பரப்பில் பட்டிப் பூக்கள் நாவலாய் பூத்துக்கிடந்தன. என்னால் கட்டிப்பிடிக்க முடியாத கரும்பனைக்கூடவில் வாடைக்காற்றில் தூசாய் பறக்கும் கடற்கரை மணல் அப்பிக்கிடந்தது.

கரையில் சாதாளையும் தாமரம்கொட்டையும் கரிக்கட்டையும் கணவாய் ஓடுமாய் ஓதுக்கித் தன்னி நுரைத்துக்கொண்டு கிடக்கிறது இந்துசமுத்திரம்.

குடவிலிப்பாறையில் ஒங்கி அடிக்கும் கடல் அலை குரைத்துக்கொண்டு எழுகிறது. காவோலைகள் ஒன்றையும் பனையில் விடாமல் தறித்துக் கொட்டி கிடத்தி விட்டிருக்கிறது இந்த வாடைக்காற்று. மாவிவித்துறை வெளிச்சக்கூடும் பனங்காணிமுனை கூடல் பனைகளும் ஆடிப்போன காலம் இது.

‘தொழிலுக்குப் போன பறுநாந்து மாமாவும் அவரது ஆட்களும் சுக்கான் உடைஞ்சு கடவில் தத்தளிச்சுப் போச்சினமாம். தண்டேல் செபமாலைதான் கெட்டித்தனமாய் வள்ளத்தைக் கரைக்குக் கொண்டுவந்தவராம்.’

‘தோமையப்பர் கோவில் சிழுவையும் அய்யனார் கோவில் மணிக்கோபுரமும் உடைஞ்சு விழுந்துகிடக்காம்’.

‘மணல் கிணத்துக்கு தண்ணியளப் போன மணியக்கா மண்பானையைப் போட்டுடைச் சிட்டாவாம்’.

‘யுனியர்ஸ்கலුக்கு முன்னால் நிண்ட கோணற் புளியமரங்களெல்லாம் முறிஞ்சு தெருவில் கிடக்காம்’.

‘கொட்டுவாகாட்டுக்குள்ள நிண்ட அந்தப் பெரிய புளியமரம் கூட பிரண்டு போச்சாம்’.

‘என் சீவியகாலத்தில் வாடைக்காற்று இப்படிக் காட்டமாய் அடித்தே இல்லை’ என்று தீவிலேயே வயதில் கூடியவரான பெத்தார் மகன் சொல்லிப்போட்டார்.

உலகப்படத்தில் இலங்கை மாங்காய்க்கும் இந்திய மாலைக்கும் இடையே கிடக்கும் அந்த நீண்டதீவில் அன்று வாடைக்காற்றின் சதிராட்டம் பலவாறாய்த் தெரிந்தது.

கிழக்கே குடவிலியிலிருந்து மேற்கே பனங்காணிமுனை வரையிலான தீவின் வடக்கரையும் அதை அண்டிய பகுதிகளும் வாடைக்காற்றில் சிதைக்கப்பட்ட அந்த நாளுக்கு மறுநாள் காற்று மெதுவாய் அடங்கிப்போனது போல் இருந்தது. ஆனாலும் இரைந்து கொண்டிருக்கிற கடலும் பாறைகளில் மோதும் அலைகளின் குரைப்பும் தொடர்ந்தது.

வழமைபோல் நாளொன்றுக்கு இரண்டு தடவைகள் மாவிவித்துறைக்கு வந்து போவதும் எங்கள் தீவை இலங்கைத்தீவுக்குள் தொடர்பு படுத்துவதுமான அந்தக் குழுதினிப் படகுச்சேவை குறிகாட்டுவானிலிருந்து ஏழாற்றில் மலை முகடாய் எழுகின்ற கடல் அலைகளின் உச்சிகளை கிழித்துக் கொண்டும் இந்து சமுத்திர உறுமலைச் சகித்துக் கொண்டும் எந்த இழப்புக்களுக்கும் இடம் கொடுக்காமல் நீண்டகாலமாய் தொடர்ந்தது.

பனை உயர்த்துக்கு எழும் மாரிகாலக் கடவிலும் நேர்த்தியாக படகோட்டி கரைக்குக் கொண்டுவரும் எத்தனை தண்டேல்களின் பெயர்களை எம் தீவின் சனம் வாய் நிறையப் பேசவார்கள்.

முன்னர் ஒடிய ராஜீஸ்வரியை விட மனமின்றி குழுதினியைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் எம் ஜர்மக்கள். சீக்கிரியான் பள்ளத்துக்கு எதிரே இருந்த வெட்டுக்கழியில் சிறையா மீன்கள் துள்ளுகின்ற காலம். போன வருஷத்துக்குப் பின்னர் கோழியைக் குஞ்சுகளுடன் அடைச்சு வைத்திருந்த கரப்புகளை ஐயா பழுதுபார்க்க தொடங்கிற்றார். எனக்கும் கூடவே சிறையா மீன்களின் பொக்கணமும் பாற்சொதியும் நினைவுகளாகிவிட்டது.

சொந்தைக் கயிற்றை இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டு கரப்பை முதுகில் சாத்தி ஒற்றைக் கையால் பிடித்துக்கொண்டார். என்னைக் கூப்பிட்டு வாபோவம் என்றார். அவர் பின்னால் நான்.

'சின்னத்தம்பியும் வாறான் என்னோடு' என்று அம்மாவிற்கு குரல் கொடுத்தார்.

கழிக்கரையில் பொந்துகளுக்கு உள்ளிருந்து எட்டிப்பார்ப்பதும் பெரும் கால்களைக் கிளப்பிக்கொண்டும் ஒடுகின்றதுமான அந்தச் சிவந்த நண்டுகளைத் துரத்திக்கொண்டும் வெள்ளைக் கழிமண்ணை உருட்டி உருவங்கள் செய்து கருத்துக்கிடந்த முருகைக் கற்களில் ஒட்ட வைத்துக் கொண்டும் இருந்தேன் நான்.

ஐயா குளத்தில் இறங்கி துரத்தித்துரத்தி கரப்பைக் குற்றி சிறையா மீன்களைப் பிடித்து சொந்தைக்குள் போட்டுக்கொண்டிருந்தார். தீரள்டு கிடந்த அவர் வெறும் தேகம் வேர்த்து வடிந்தது.

கலங்கிய வெள்ளைக் கழிநீரில் மீன்களின் ஒட்டத்தைக் குறிபார்த்து கரப்புக் குற்றுவது எவ்வளவு கஷ்டமானது என்று எனக்கு அப்போது விளங்கவே இல்லை.

வெட்டுக்கழிக்கு தெற்கே பகிர அடைப்புக்குள் இருந்த வளவில் அத்தார் வெங்காயம் நட்டிருந்தார். வெங்காயத் தாள்களைத் தடவி விடுவதும் தாள்களுக்கு அடியில் நுரைத்துப் போயிருக்கும் பனி நீரை ஜதி விடுவதும் ஒரு காலத்தில் எனக்கு விளையாட்டாய் இருந்தது. பருமனாய்

திரண்டு நாலா பக்கமும் வெடித்துக் கிடந்த அந்த வெங்காயப் பல்லுகளை அத்தாருடன் சேர்ந்து மிதித்தும் விட்டிருக்கிறேன்.

அந்த பருத்த வெங்காயக் கட்டுகளையும் பறுநாந்து மாமாவிடம் வேண்டிய கருவாடுகளையும்

கட்டிக்கொண்டுதான் அத்தார் குழுதினியில் ஏறிப்போனார்.

கொழும்பில் வெங்காயம் நல்ல விலையாம் ஜயாவும் மற்றவையும் கதைத்ததை நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

அத்தார் கொழும்புக்குத்தான் போயிட்டார்.

எனக்குள்ளே முடிவாய்போனது.

ஜயா குளத்தைவிட்டு வெளியே வருவதாய் இல்லை. நானும் கரையில் இறங்கி தண்ணீரில் விளையாடினேன். வேகமாய் தண்ணீர் அடித்து ஓடினேன். முகம் கழுவினேன். வாய் கொப்பினித்தேன். களித்தண்ணீர் கைப்பாய் இருந்தது.

குறவை வடிக்கிற தாமளாப்புக் குளம் குண்டலவர் பெரியையா மகன் செத்த வெட்டுக்குளம் சண்ணாங்குளம் எல்லாமே நல்ல தண்ணீக் குளங்கள். எத்தனை தடவைகள் ஒல்லித் தேங்காய்களைக் கட்டிக் கொண்டு நான் நீந்தியிருக்கிறேன்.

வெட்டுக் களியிலிருந்து வடக்கே கால்வாய் ஒன்று கடலை நோக்கிப் போனது. அதன் அருகே காவோதிச் செடிகளை ஊடற்றத்துச் செல்லும் ஒற்றையடிப் பாதையில் வேகமாக நடந்து போனேன்.

அகலமான அந்த வாய்க்கால் மனற் கிணறுகளுக்கு மேற்காய் இருந்த டச்சுக் கோட்டைக்கு அருகாய் போய்க் கடவில் விழுந்தது.

குஞ்சு மீன்கள் தெளிந்த நீரின் ஓட்டத்தை எதிர்த்து கூட்டமாய் ஓடித்திரிந்தன.

சிலைந்துபோன கோட்டைக்குள்ளே வளர்ந்து கிடந்த இத்திமர வேர்கள் கோட்டையின் முருகைக் கற்கட்டிட சுவரிலும் படர்ந்து கிடந்தது. கோட்டைக்குள் பேய்கள் இருக்குமோ என்ற பயமும் ஜயாவின் ஞாபகமும் ஒன்றாய்வர திரும்பி களிக்கரையை நோக்கி ஓடினேன்.

நீட்டிக்கொண்டிருந்த கல் ஒன்று என் சின்னி விரலைப் பதம் பார்த்தது.

ஜயா அப்போதுதான் கரையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார்.

அந்தப் பண்ணவைச் சொந்தை ஜயாவின் இடுப்பை இழுத்துக்கொண்டு கிடந்தது.

கரையில் சிறையாக்களை அடுக்காய் நார்களில் கோர்த்துக் கொண்டு நானும் ஜயாவும் திரும்பி வீட்டுக்கு வந்தோம்.

ஜயாவிற்கு மட்டுமில்லை எனக்கும் இன்று சந்தோஷமான நான்தான். என்னோடு விளையாடும் எல்லோருக்கும் பாதிரிகோவில் பள்ளியிலும் நான் கரப்புக் குத்தக் களிக்குப் போனேன் என்றும் இடிஞ்சகோட்டை பார்த்தேன் என்றும் சொல்லலாம்.

வீட்டுக்கு எதிரே இருந்த குடியில் அப்பு கடகம் பின்னிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்பு அம்மாவின் அப்பர். அப்புவிற்கு வயது போய்விட்டாலும் இன்னும் திடகாத்திரமாய் ஊசாடித்திரியும் மனிதராய்தான் இருக்கிறார்.

அவரிடம்தான் ஊர் விழப்பங்களை அடிக்கடி கேட்பேன். சொந்தங்கள் பற்றியும் உறவுமுறை பற்றியும் சொல்வித்தருவார். இப்போது எனக்குள்ளே கேள்விகளாய் இருந்தவை களித்தனன்றீ என் கைக்கிறது என்பதும் டசுக்கோட்டைக்குள் பேய்கள் இருக்குமா என்பதும்தான்.

அப்பு சத்தகக் காம்பால் நீக்கி நீக்கி கடகத்துக்கு நார் பொத்திக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு அருகாய்ப் போய்க் குந்திக் கொண்டேன்.

‘சின்னவா நல்ல மீன் பிடிச்சியா?’ என்று வினவினார்.

‘அருப்பட்ட மீன் ஜயாதான் பிடிச்சவர்’ என்றேன்.

‘இன்டைக்கு கூழ் காச்சவமாடா?’ அம்மா ஓடியல் இடித்து அரித்துக் கொண்டு அதற்கான ஆயத்தத்தில் இருந்ததை அவர் கவனித்திருக்கிறார்.

அதன் பின்னர் அவரிடம் செல்லங் குழைந்து என் சந்தேகங்களை கேள்விகளாக்கிக் கொண்டேன்.

‘என்ற கொப்பாட்டன் காலத்தில் டச்சுக்காரன் வந்து பிடிச்சு தீவில் கோட்டையையும் குதிரை லயங்களையும் கட்டிப் போட்டாங்கள். அவங்கள் தங்கிட உல்லாசத்துக்கும் பொழுது போக்குக்கும் பாதுகாப்புக்குமென்று கடவில் இருந்து கால்வாய்களை வெட்டி தீவுக்குள்ள இருந்த குளங்களோடு இணைச்சுப் போட்டாங்கள்.’ என்று கோபப்பட்டுக் கொண்டார்.

‘நீ நடந்து போனியே அந்தக் கால்வாய் அது அவங்கிட காலத்திலதான் வெட்டினாங்கள். நல்ல தண்ணீர் வளமும் ஆடு மாடு வளர்ப்பும் விவசாயமும் நல்ல செழிப்புமாயிருந்த எங்கிட தீவை உப்புக்கைக்கும் காஞ்ச நிலமாய் மாற்றிப் போட்டுப் போயிட்டாங்கள்.’

‘அதுக்குப்பிறகு இங்கிலாந்துக்காரனும் சுதந்திரம் கிடைச்ச பின் எங்கிட ஆட்களும் வந்தாங்கள். என்னும் ஒன்றும் மாறியில்லை.’ என்று புறுப்புத்துக் கொண்டார்.

‘கோட்டைக் குள்ளே பேயில்லை அது அந்தாத்துக்கு கக்கூக்குப் போற இடம்’ என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார். எல்லாவற்றையும் கேட்டு முடித்து மூலதறைக்கு விளையாட ஓடினேன்.

கொடி எடுப்பு விளையாட்டில் களைத்துப் போய் கிட்டிப்புள்ளு விளையாட்டில் நின்ற போது..

அம்மா பெருங்குரலில் கத்தி தலையில் அடித்துக்குக் கொண்டு ஓடினா. நாங்களும் பின்னால் ஓடினோம்.

தீவின் மூன்று குறுச்சிச் சனமும் மாவலித் துறையில் கூடிநின்றனர். எப்போதும் வசந்தம் கமழ்ந்து கொண்டிருந்த மாவிலித்துறை சோகத்தைச் சுமந்து தவித்தது.

பெண்கள் பலர் நிலத்தில் விழுந்து அழுதனர்.

‘போக்கறப் போனவங்கள் திண்டு தண்ணீ குடிக்கிறான்கள்.’ என்று சின்னப் பொந்தி ஆச்சி மன்னை அள்ளித் திட்டி

எறிந்தா, பெரியக்கா நெஞ்சு நெஞ்சாய் அடித்துக் கொண்டே விக்கி விக்கி அழுதா.

ஐயா அக்காவைத் தடவிக்கொண்டு அழுதார்.

எனக்கும் அழுகை அழுகையாய் வந்தது.

மாவிலிப் பாலத்துடன் அணைக்கப்பட்ட குழுதினிப் படகிலிருந்து வெட்டுக் காயங்களுடன் இரத்தம் தோய்ந்து சிறைதந்த பிரேதங்களை மாவிலி மடத்தின் குறுக்கே அடுக்கினார்கள்.

'நேவிக்காரர்கள் குழுதினியில் வந்த ஆட்களை வெட்டிப்போட்டாங்கள்'

'ஏழாற்றுப் பிரிவு கழிஞ்சபின்னர் ஆயுதங்களோடு வந்த அவங்கள் குஞ்சகுருமன்களைக் கூட வெட்டியிருக்கிறான்கள்.'

'கட்டையில் போவார் மிருகப் பிறப்பாயெல்லோ பிறந்திருக்கிறான்கள்.'

'பெண்டு பிரசைகளைக்கூட விட்டு வைக்கயில்லை இவங்கள்.'

கொழும்புக்குப் போன பெரியத்தார் கோரமாய் நெஞ்சிலும் தோனிலும் தலையிலும் வெட்டப் பட்டுச் செத்திருக்கிறார்.

பார்க்கப் பார்க்க எனக்குள்ளே கோபமும் வேகமும் வன்மமும் கூடிக்கொண்டே வந்தது.

பெரியவர்களும் எனக்கு மூத்தவர்களும் கோபமும் வேகமும் கொண்டு குழந்திக்கிறார்கள்.

கிழக்கூர் நடுக்குறிச்சி மேற்கூர் அடங்கிய மூன்று குறிச்சிகளிலும் அன்று ஒரே நாளில் முதன் முதலாக இவ்வளவு செத்தவீடுகளும் நடந்து முடிந்தது.

என் படிப்பிலும் வகுப்பிலும் எதிலும் கவனமெடுக்க என்னால் முடியவில்லை. எனக்கும் என்னோடொத்தவர்களுக்கும் அந்தச் சம்பவம் மறக்கமுடியாதபடி பதிந்துபோய்விட்டது. மீண்டும் மீண்டும் அந்தக் கோரச் சம்பவம் பற்றி நாம் பலதடவை சேர்ந்து கறைத்து விட்டோம். வினையாடும்போதும் கூட அந்த நினைவுகள் அடிக்கடி வந்துபோனது.

பெரியக்கா எப்போதும் அழுதுகொண்டிருந்தா. அத்தாரின்
 நினைவுகளை அவவால் எப்படி மறக்க முடியும்?
 முசுப்பாத்தியும் கலகலப்பும் ஆதரவும் மிக்கவர் அவர்.
 நெசவுக்கோ பன்னவேலைக்கோ போகுமாறு அம்மா
 வற்புறுத்தியும் அக்கா போகவே இல்லை.
 என் சினேகிதர் பலர் வெவ்வேறு முடிவுகளுடன்
 இருக்கிறார்கள்.
 ஆனால் என் ஜயாவும் அம்மாவும் என்னை மிகக் கவனமாய்க்
 கண்காணிப்பதை என்னால் அவதானிக்க முடிகிறது.

நன்றி. சரிநிகர் - இலங்கை. நவம்பர். 1995

பாலிஆற்றங் கரைகளைத்தேடி.....

அந்த அதிகாலை அறைக்கு வெளியே கிடந்த ரெவிபோன் அடி அடியென்று அடித்தது. அன்று ஓர் ஞாயிறு தீணம். நித்திரைக்கு ஏற்ற நாள். நேற்று அடுத்த தெருவில் நண்பன் ஒருவனின் பிறந்த நாள் விழாவில் மடாக் குடி குடித்த விஸ்கிளினின் கலப்பு இன்னும் அவன் தலையைச் சுற்றி கொறட்டைத் தூக்கதிவிருந்து எழும்புவதைத் தடுத்தே விட்டது.

மீண்டும் விட்டு விட்டு தொலைபேசி அழுதது.

'அறுந்த ரெவிபோன் மூனையைத் துளைக்கிறது. சனியன்.' தட்டி தடவி எழும்பிப் போய் எடுத்தான்.

'கலோ குணம் இருக்கிறாரோ?' மறு முனையில்

'ஓ... அது நான்தான் என்ன?' அதட்டினான்.

வவுனியாவிவிருந்து கோல் உம்மிட அம்மா வந்து நிற்கிறா இந்த நம்பருக்கு 024... எடுக்கட்டாம்.' மீண்டும் அதே குரல். தொலைபேசி தொடர்பறுந்தது.

அலுப்பும் வெறுப்பும் வெறியும் மிக்கவனான அவன்

'திரும்பவும் இந்த மனிஷி வெளிக்கிட்டு வவுனியாவிற்கு வந்திட்டுது.'

கடந்த ஜந்து வருடங்களாக அகதிச் சீட்டு எழுதப்பட்டு இந்த நாட்டுக்குள் அடைப்பட்டுப் போன அவனுக்கு எங்கே தெரியப்போகிறது மல்லாவியிவிருந்து ஒமந்தை வந்து சிதைக் கப்பட்டு அழிந்துபோய்க் கிடக்கும் கண்டி வீதியின் அருகேயுள்ள கிராமங்களையும் அடர்ந்த காடுகளாக பனைகளைச் சுற்றி படர்ந்து கிடக்கும் கடுதாசிப் பூரங்களு மாகவள்ள அந்த சூனியப் பிரதேசத்தை கடந்து வர மனிதர்கள் படும் அவலங்களும் வேதனைகளும் கஷ்டங்களும். அவனுடைய வாழ்வும் பழக்கவழக்கங்களும் பலதாய் மாறிப்போய்விட்டது.

கிழமை நாட்கள் முழுவதும் கண்ணாடி வீடுகளுக்குள் வளர்க்கப்படும் தக்காளித் தோட்டங்களில் வேலையும், வார இறுதியில் அரைச்சனியும் முழு ஞாயிறும் கிடைக்கிற ஒய்வில் பிறந்தநாள் திருமண விழாக்களில் விஸ்கியும் பியருமாய் வயிற்றை நிறைத்து வாய்க்கு ருஷியான அன்னத்தைக்கூட அரை குறையாய் கொட்டி அறைக்கு வரக்கூட அவதிப்படுகின்ற வாழ்வு.

அதுவே அவனுக்கு எழுதப்பட்ட வாழ்வாய் மாற்றப்பட முடியாத வாழ்வாய் மாற்ற விரும்பாத வாழ்வாய் போய்விட்டதால் அவன் சொந்தங்களும் உறவுகளும் தூரமாய் ஒரு பந்தாயிரம் மைல்களுக்கப்பால் .. ! இப்போது அவனைச் சுற்றி புதிய உறவுகள் புதிய பழக்கவழக்கங்கள் புதிய கலாச்சாரங்கள்.

அவன் அயலட்டை தெரு நகரம் முழுவதும் வேற்று மொழி கலாசாரம் திறந்து காட்டிக் கொண்டு சிரிக்கின்றது. பதிலுக்கு அவனும் சிரிக்கிறான். மாற்றங்களை மனிதன் நாடி ஒடுகிறான். அவனும் அப்படித்தான்.

முன்னுக் கிழுவை வேவி அடைப்புக்குள்ளிருந்து விடுதலை பெற்றுவிட்ட நினைவிலிருக்கும் ஒவ்வொர் நோமும் அவனது தாயின் கடிதங்கள் இழுத்துப்பிடித்து குலுக்கத்தான் செய்கிறது. நாட்டைவிட்டு பியத்து ஏறியப்பட்டு இன்னோர் இடத்தில் ஒதுங்கிப் போன வாழ்வில் ஆரம்பத்தில் கிழமைக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுகின்ற அவனது நினைவுகள் அத்தி பூத்தாற் போல் ஆகிப்போச்சு.

பிற்காலத்தில் தன்னைக் காப்பாற்றுவான் என்ற நம்பிக்கையில் தன் மூத்த மகனுக்காய் தன் வாழ்வில் மறக்க முடியாமல் ஒட்டிப்போன கணவனுடன் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் களமாய் நின்ற அந்தக்காணியை விற்ற கவலையைக் கூட மறந்து அவனை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிய பூரிப்பில் தன் ஊர் முழுவதும் பெருமையடிக்கும் ஒரு அப்பாவித்தாயின் மனோ நிலையை ஒரு மகனாய் அவனால் உணரமுடியவில்லை. சவிரிமுத்தரும் விசாலமும் காணி கிடைத்து நீவிலிருந்து வன்னிக்கு வந்து யோகபுரத்தில் காணிவெட்டி வீடுபோட்டு

ஒரு வருடத்தின் பின்தான் மூத்தவனான குணம் பிறந்தான். அதன் பின்பு இரண்டு தங்கைகளும் தம்பியும் பிறந்தனர்.

பாவி ஆற்றங்கரையாய் விரிந்து கிடக்கும் வயல் நிலங்களும் பிள்ளையார் வாய்க்காலால் வளைத்து வடிவமைக்கப்பட்ட குடியிருப்புக் காணிகளுமாக அந்த யோகபுரம் துணுக்காய்க்கு தென்கிழக்காய் கிடக்கிறது. ஒரு முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் கொடிய மிருகங்களின் அடர்ந்த காடாய் மண்டிக் கிடந்த இடம் இன்று நிமிர்ந்த தென்னை பனை மா பலா என்று கனிதரு மாங்களின் சோலையாய் தெரிகிறது. முத்தரின் காணிக்குப் பின்னால் ஒடும் பிள்ளையார் வாய்க்காலில் பலகைத் தடைக் கவிங்குத் தண்ணீர் மறித்து மாற்றி மாற்றிப் பயிரிடுகிற நிலக்கடலையும் கொபீயும் சண்மூலம் சாய்கறிச் செடிகளும் பூத்துக் காய்த்துக் கிடப்பதும் அவற்றைப் பக்குவமாய் ஒதுக்கி அந்த செம்மண் வரம்புகளின் கடப்பிலும் ஒடி ஒடி பாத்தி அடைத்து தண்ணீரைக் கட்டுவதும் அவனுக்கு பிடித்துப் போனவை.

முற்றல் பருவத்தில் அவற்றை அறுத்து காயலைத்து அடித்து விடைகள் பெறும்வரை தகப்பனுடன் சேர்ந்து உழைத்து வந்தவன் குணம்.

மல்லாவி பாடசாலையில் ஏழுவரை படித்தவனானாலும் அவனது கவனம் படிப்பில் இல்லாமல் போய் தோட்டமும் வயலும் மாட்டுப் பட்டிகளும் என்று முத்தருக்கு உதவியாய் மாறிவிட்டான்.

அவனது தாயான விசாலமும் கூட புருஷனுக்குத் துணையாகவும் பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுப்பதிலும் வீட்டு வேலைகள் வயல் வேலைகள் என்று எதிலும் ஒத்தாசையாய் ஒரு அன்பான கிராமத்து உழைப்பாளிப் பெண்ணாய் உழைத்துத் தன் கணவனின் அவலமான சாவின் வேதனைகளிலிருந்து மீள முடியாமல் தன் மூத்த மகனைக் கண்ணீரோடு வழியனுப்பி வைத்தாள்.

இளமையின் கனவுகளோடு உலாவித் திரிந்த குணத்தின் வெளிநாட்டுப் பிரயாணம் ஒரு தற்செயலான நிகழ்வு.

அடங்காத அவியன் யானைகளிலிருந்தும் கொம்புப் பற்கள் கொண்ட காட்டுப் பற்றிகளிலிருந்தும் கொடிய நச்சுப் பாம்புகளிலிருந்தும் அந்தக் கிராமத்தையும் மக்களையும் வயல் தோட்டங்களையும் காவல் காப்பதிலிருந்து ஏர்பிடித்து உழுது சேற்றித்து நாற்று நடவும் வீடு வேயவும் எதையும் கூட்டாக செய்கின்ற யோகபுரத்து மக்களின் தன்னம்பிக்கைகள் கணக்கிட முடியாதனை.

இவு முழுவதும் தகரங்கள் தட்டி வேட்டுக்கள் போட்டு பாலியாற்றங்கரைகளில் கூட்டமாய் காவல் காக்கும் அவர்களுக்குள் வேற்றுமைகள் தெரிவதில்லை. அந்தக் கிராமத்து மக்களின் வாழ்வில் நம்பிக்கைகளும் புதிய அர்த்தங்களும் பொதிந்து கிடந்தன.

குணம் சிறுவனாக இருந்த காலத்திலிருந்து முத்தர் பாலியாற்றங்கரையில் 'வைபோசாய்' வெட்டிய அரை ஏக்கர் காணியில் நட்ட மிளகாய் மரக்கறிச் செடிகளை நாசப்படுத்தும் அந்தக் குரங்குகளுக்கும் கிணிகளுக்கும் மட்டை அடித்துக் காவல் இருப்பான்.

ஆற்றங்கரையில் வளைந்து கிடக்கும் அந்த முதிரை மரங்களில் ஏறியிருந்து கலங்கியபடி கழித்துச் கழித்து ஒடிக்கொண்டிருக்கும் ஆற்றில் விரால் மீன்களின் துள்ளல்களை வேடிக்கை பார்ப்பான். சிலவேளை கயிற்றுப் பாலத்தைக் கடந்து வவுனிக்குளம்வரை போய் வருவான். குளத்தின் பரப்பு முழுவதும் நிமிர்ந்து நிற்கும் பட்ட மரங்களின் கொப்புகளில் கூடு கட்டும் நீர்க்காகங்களின் மீதும் அதன் கூடுகள் மீதும் அவனுக்கு ஒரு கண். நல்ல கோளான் கற்களை மரங்களை நோக்கி விட்டெறிவான். அவை கத்திக்கொண்டு கூட்டமாய் எழுந்து பறப்பதை வேடிக்கை பார்ப்பதில் அவனுக்கு ஒரு திருப்பதி.

அந்தக் குளக்கட்டுக்கு அருகாய் வாடி அமைத்து மீன் பிடிக்கவென்று இரண்டு குடும்பங்கள் குடியேறியிருந்தனர்.

அவர்களது பேச்சு மொழி அவனுக்கு விளங்கவில்லை. அவ்வாடிகளின் சம்மாட்டியான டிங்கிரி பண்டாவிற்கு மாங்குளத்தில் ஒரு பான் போற்றன இருப்பதாக யோகபுரத்தில் பலர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

குளத்தில் கொழுத்துக் கிடந்த யப்பான் விரால் கெழுத்தி மீன்களைப் பிடித்து கருவாடாக்கி சிங்களைக் கிராமங்களுக்குள் கொண்டு போய் விற்கிற பண்டாவுக்குக் கீழ் வேலை செய்யும் அந்த இரண்டு குடும்பங்களும் பிழைப்புக்காக வந்தவர்கள். யோகபுரத்துக்குள் குடியேறியவர்கள் பெரும் பாலும் வரண்ட நீவுக்கூட்டங்களிலும் வடமாட்சியின் சில பகுதிகளிலிருந்தும் வந்தவர்கள்தான். இவர்களும் காடு வெட்டி வீடு போட்டு தம்வாழ்வை நிலைப்படுத்திக் கொண்டவர்கள்தான்.

பல்வேறு பிரதேச பேச்சு வழக்குகளில் தங்களை அடையாளப்படுத்தி பெயர்களுக்கு முன்னால் ஆர்பெயர்களையும் பட்டப் பெயர்களையும் தாங்கிக்கொண்டு உறவு பூண்டனர். யாழிப்பாண மக்களின் உணவுத்தேவைகள் மட்டுமன்றி கொழும்புக்கும் பண்டங்களை கட்டி வொறிகளில் எடுத்துப்போகின்ற கிராமமாய் யோகபுரம் மாற்றதொடங்கிய காலத்தில்தான் இனஅரசியலும் பாரபட்சங்களும் ஏமாற்றுக்களும் அப்பட்டமாய்த் தோன்றின.

அந்த அதிகாலை கடப்பைத் தடிகளை இழுத்துவிட்டு பட்டிக்குள் நின்ற மாடுகளை மேச்சலுக்கு ஒட்டிப் போகத் துரத்திக்கொண்டு நின்ற முத்தருக்கு பக்கத்து வீட்டு தில்லையர் அச்சேதியைச் சொன்னார்.

'வவுனிக்குளத்து கட்டில இருந்த வாடியள் இரண்டையும் ஆரோ கொழுத்திப் போட்டாங்களாம்.'

ஆர் செய்தது? என் செய்தார்கள்? என்ற கேள்விகள் அதைச்சுற்றிய எல்லாக் கிராமங்களிலும் கேட்டது. மாங்குளம் பொவில் ஜீப்பில் துனுக்காய் பிரிவு டி.ஆர்.குளக்கட்டைப் பார்வையிட்டார். பண்டாவும் கூட இருந்தார்.

அன்று இரவே இரண்டு குடும்பங்களையும் மாங்குளம் கூட்டிப் போய்விட்டார் பண்டா.

மதியப்பொழுதில் வண்டிலைக் கட்டிக் கொண்டு பாண்டியன்குளம் வரை போய் வருவதாக குணத்திடம் சொல்விவிட்டு முத்தர் போனார். குத்தகை எடுத்து சிறுபோகம் விதைத்து வைத்து வைத்த நெல்லு மூட்டைகள் அங்கு பிள்ளையார் கோவிலுக்கருகாய் இருந்த ஒன்றுவிட்ட கோதரரான மணியம் வீட்டிலிருந்தது. சம்பந்தர் மில்லைக் கடந்து துணுக்காய்க்குப் போகும் பிரதான வீதியில் தெற்காய் நீஞும் கிரவல் பாதையில் மாடுகளைத் தட்டிவிட்டுக் கொண்டு போய்சேர தூரியன் கீழ் இறங்கி கினியாப் பற்றைகளுக்குள் மறைந்துவிட்டான்.

மாங்குளத்திலிருந்து மூன்று ஜீப்புகளிலும் ஏறிக்கொண்ட இராணுவ சிபாய்களின் எண்ணிக்கை இருப்பது. அவர்கள் மாங்குளத்திலிருந்து துணுக்காய்க்குச் செல்லும் பாதையில் வவுனிக்குளத்துக்கு பிரியும் தெருவைப் பிடித்துக் கொண்டு உறுமிக் கொண்டு போயினர்.

எரிந்த வாடிகளைப் பார்த்துவிட்டு குளத்துக்கு அருகாய் இறங்கும் பாதையில் பாண்டியன் குளத்தை நோக்கி நகர்ந்தனர். பிள்ளையார் கோவிலுக்கு முன்னால் ஜீப்புகளை நிறுத்திவிட்டு அருகே இருந்த மணியம் வீட்டுக்குள் புகுந்தனர்.

கதைத்துக் கொண்டிருந்த மணியத்தையும் அவரது மூன்று ஆண்பிள்ளைகளையும் முத்தரையும் கட்டுக் கொன்று தூக்கி நெல்லு மூட்டைகள் மேல் போட்டனர். வீட்டுக்குத் தீவைத்துவிட்டு வந்த பாதை வழியே திரும்பி மாங்குளம் இராணுவ முகாமுக்குப் போய் சேர்ந்தனர்.

மிகச் சாதாரணமாய் இராணுவத்தால் செய்யப்பட்ட அந்தக் கொலைகள் யோகபுரத்தையும் அதைச் சுற்றிய கிராமங்கள் முழுவதையும் பேரதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கின.

முத்தரின் இழப்பு விசாலத்தின் வாழ்வின் மேல் இருந்த நம்பிக்கைகளை சுக்குநாறாக்கி எறிந்தன. தன்

குழந்தைகளைப் பற்றிய எதிர்காலம் பொறுப்புகள் அவன் மீது மீளாச் சுமையாய் ஏறிக்கொண்டது.

குணம் மிகவும் மாறிப் போய்விட்டான். முழு உழைப்பாளியாய்த் தன் குடும்பத்துக்காக நின்ற அவன் தன் தந்தையின் அநியாயச் சாவுக்காக ஆத்திரமும் கோபமும் கொண்டுள்ளான்.

அந்த உணர்வுகளை புரிந்துகொண்ட விசாலம் ஒரு அப்பாவித்தாயாய் தன் மூத்த மகனைக் காப்பாற்ற எண்ணி வீட்டையும் காணியையும் விற்று வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்து விட்டான்.

அவனும் தன் தாயின் நினைவுகளால் பலமுறை பாதிக்கப்பட்டு கவலையும் சோகமும் கொண்டாலும் பின்னர் படிப்படியாக தழவின் நிர்ப்பந்தத்துக்குள் ஆளாகி..... மயக்கத்திலும் கிறுக்கத்திலும் கலந்து கரைந்து கொண்டான்.

அவன் நித்திரையிலிருந்து விழித்தபோது பத்தைத் தாண்டி விட்டது. எழுதி எறிந்து கிடந்த அந்தப் பேப்பரிலிருந்த ரெவிபோன் இலக்கம் போதையையும் தாண்டி தாயின் நினைப்பைக் கொண்டுவந்தது. இருக்கிற காசை அனுப்புவும் என்ற எண்ணத்தில் நம்பர்களைத் தட்டினான்.

‘விசாலத்தோடு கதைக்கலாமா கொலண்டில இருந்து குணம் கதைக்கிறன்.’

‘கொஞ்சம் இருங்கோ. ஆச்சி உனக்குத்தான் கதையணை’

‘தம்பி குணமா எப்பிடியப்பு இருக்கிறாய்?’

‘நான் நல்லா இருக்கிறன். நீங்கள் எப்படி இருக்கிறியன்?’

‘எங்களுக்கு என்னப்பு குறை.’ விசாலம் அழத்தொடங்கி விட்டான்.

‘அழாதயணை அம்மா.’ தாயின் அழகை பல்வேறு பழைய நினைவுகளைக் கொண்டு வந்தது அவனிடம்.

‘அம்மாச்சி நான் காக கொஞ்சம் வைச்சிருக்கிறன் . . . உண்டியவில் போட்டு விடுறன்.’

‘தம்பி நீ என்ன பாடுபடுகிறியோ எனக்குத் தெரியாது . எனக்கொண்டும் வேண்டாம். உனக்கொரு கலியாணம் பார்க்கலாம் எண்டு நினைக்கிறன் . தில்லையர் மகன் ராசாத்தி தான். நீ என்ன நினைக்கிறாய் எண்டும் தெரியாது. யோசிச்சுப் போட்டு விபரமாக கடிதம் போடு. ரெவிபோனுக்கு கனக்க ஓடும் வைக்கிறன்.’

விசாலம் திரும்பி யோகபுரம் போய் விட்டாள்.

தாயின் தன்னலமற்ற செய்கைகளினால் குணம் மீண்டும் பாதிக்கப்பட்டு விட்டான். கடிதங்கள் எழுதுவதற்கான எத்தனிப்புகளில் இறங்கியிருக்கிறான்.

இடையிடையே சிறுமியாய் கண்ட ராசாத்தியின் முக அமைப்பை ஞாபகத்தில் கொண்டு வரப்பார்க்கிறான்.

அதனோடு கூடவே நன் கிராமத்து நினைவுகளும் பக்கமையாய் வந்து போகிறது அவனிடம்.

நன்றி. தமிழர் நலன்புரி சங்கம்(நியுகாம்)சிறப்பு மலர். 1996

வாசல்தேடி யுத்தம்

வெளியே எறித்துக்கொண்டிருந்த வெய்யில் கண்ணாடி யன்னல்களையும் துளைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள்ளேயும் கட்டுக்கொண்டிருந்தது. இவ்வருடத்துக்கான கோடை முன் முற்றத்து பூந்தோட்டத்தில் செழித்திருந்த நான்குமணி பூமரங்களை முற்பகலே பூக்க வைத்துவிட்டது. குங்கும நிறத்தில் படர்ந்து கிடந்த அப்பூமரங்கள்கூட சுருண்டு மெல்ல வாடிக் கொண்டிருந்தன. எதிர் வீட்டுச் சிறுவர்கள் தண்ணீர் விசிறி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

வீட்டுக்குன் எந்தச்சத்தமும் இல்லை. இவ்வச தமிழ் தொலைக்காட்சி சேவைகளைப் பார்க்க அங்கு ஒருவரும் இல்லை. மயான அமைதி.

அந்த நான்கு நாட்களும் மொன விரதம் நடத்திக்கொண்டே இரண்டு உயிர்கள் வீடு முழுவதும் சஞ்சித்துக் கொண்டிருந்தன.

இருபது வருடம் சேர்ந்து வாழ்ந்த அந்த திருமண வாழ்வில் அண்மைக்காலம் கசப்புடையதாய் பிரிவும் துயரும் நிறைந்தி ருப்பதை அவர்களால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமற்றான் உள்ளது.

ஜோப்பிய வாழ்வுச்சுழலில் வசதிகள் தொழில் பதவிகள் பணம் அனைத்தையும் தேவைக்கதிகமாகவே தேடிக்கொண்டாலும் நிம்மதியின்மை ஏக்கம் தாழ்வுமனம் சந்தேகம் நம்பிக்கையீனம் என்பன பெரும்பூதமாய் வளர்ந்து குடும்ப வாழ்வில் பயம் காட்டுகிறது என்பதை பலர் உணர முடியாமல்தான் இருக்கிறார்கள்.

அவர்களுக்குள் சண்டைகள் தொடங்குவதற்கான காரணங்கள் மிகமிக அற்பமானதாகவே இருக்கின்றன. கறுவிக்கொண்டு கொட்டிவிடுகின்ற வார்த்தைகள், வார்த்தைகளில் பிடித்துக்கொள்ளும் நொட்டைகள், எதிர்பாராத கடும் சொற்

பிரயோகங்கள் மறக்கமுடியாதபடி கோபமாய் ஆக்ரோசமாய் உருமாறி உலுப்பித்தான் விடுகிறது.

அந்த இருவரும் தனித்தனி இடங்களை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு அதற்குள்ளே முடங்கிவிடுகிறார்கள்.

சண்டையே வேண்டாம் சமாதானம் கொள்ளலாம் என்றால்கூட அவர்களது விட்டுக் கொடாமை என்ற பொய்யான தன்மானம் மீண்டும் மீண்டும் மெளன் விரதமாய் தொடர்கிறது.

எல்லா வீடுகளிலும் இரண்டு நட்புக்கிடையில் சண்டை வராமவிருப்பது அசாத்தியம்தான்

அவன் நான் கொரவழும் மதிப்புமுள்ள மனிதன் என்கிற ஆண்.

அவன் எந்த அடிமைக்கட்டுக்குள்ளும் நிற்கமாட்டேன் என்கிற பெண்.

அந்த வீட்டுக்குள் இருவரும் சமம் நட்புக்கு நட்பு உறவுக்குச் சந்தைக்கு சண்டை கவலைக்கு கவலை சமாதானத்துக்கு சமாதானம்.

பகைமையில்கூட ஒரே வீடு ஒரே படுக்கை ஒரே உணவு என்று எல்லா அசைவுகளிலும் உறவாடிக் கொண்டிருக்கும் நட்புகள்.

தேவி. வயது நாற்பத்தைந்து, கொலண்டில் அகதித் தஞ்சம் கிடைத்து டச்சு மொழியையும் பின்னர் அரச தொழிற் கல்வியையும் பெற்று கடந்த பத்து வருடங்களாக முழுநேர தொழில் புரிந்து வருகின்ற ஒரு தாதி.

குமார் வயது நாற்பத்தெட்டு கொலண்டில் அகதித்தஞ்சம் கிடைத்து மொழியும் தொழிலும் கல்வியூடாகப் பெற்று முழுநேர உழைப்பாளியாகி பல்வேறு முயற்சிகளில் ஈடுபாடுள்ள ஒருவன்.

அவர்களுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள், மூத்தவன் தமிழ், வயது இருபது, நெந்தாந்தில் கட்டாய இராணுவ சேவைக்கு அனுப்பப்பட்டு பின்னர் அவனது சொந்த விருப்பின்படி விசேட இராணுவப் பிரிவொன்றில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளான்.

இன்னையவள் சிந்து. வயது பதினெட்டு. பல்கலைகழக கல்விக்காய் பெற்றோரைப் பிரிந்து முக்கிய பெரு நகரில் சிறு அறை ஒன்றில் தங்கியிருந்து படித்து வருகிறான். பிள்ளைகள் இருவரும் அடிக்கடி பெற்றோரிடம் வந்து போவதும் இணையம் தொலை தொடர்புகள் ஜடாக பேசிக்கொள்வதும் கிரமமாக நடந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது.

குமாரின் இரவு இரண்டாவது வேலையும் பிள்ளைகளின் பிரிவும் தேவியை சோகத்தில் ஆழ்த்திவிட்டது. பிரிவு பயம் தனிமை என்பன அவளின் மனத்தாங்கலாகத் தெரிகிறது.

தன் பெற்றோர்களோ உறவுகளோ கடைசியில் தன் பிள்ளைகளோ இல்லாத வாழ்வை அவளால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. குமார் இரவு வேலை காரணமாக காலங்கடந்து வருவதும் அவனுடைய ஆவேசத்துக்கு பெரும் இலக்காகி விட்டது. எரிச்சலும் மனச்சுமைகளும் உடலில் பலவீனத்தைத் தோற்றுவித்து விட்டன.

பகல் முழுவதும் வேலை, தொடரும் வீட்டுப் பணிகள், பல்வேறு மனச்சோர்வு, பெண்களுக்கே உரித்தான உள்ளார்ந்த உடல் உபாதைகள் முதலியவற்றினால் அவன் தனது கணவன்மீது கோபமாக எரிந்து விழுந்தார். அவன் ஒரு சாதாரண பெண், இரக்கமும் உணர்வுகளும் மிக்கவள். பெற்றோரின் அன்பும் அரவணைப்பும் இழந்து பின்னர் கணவனின் சுக்துடனும் பிள்ளைகளின் ஆறுதலுடனும் பொறுப்புகள் குவிந்து கிடந்த அவனுடைய மனம் இப்போது தனிமையும் பிரிவுமாய் குழம்பிப் போய் கிடக்கிறது.

அவனோ தன் தேசம், பொதுச் சேவைகள் குடும்பம் பிள்ளைகள் என்ற கூட்டுக்குள் பல்வேறு நோய்களை உடலில் சமந்து கொண்டு சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு மனிதன்தான். தம் வாழ்வின் தேவைகளோடும் கற்பணைகளோடும் அவர்கள் இருவரும்

எல்லா வசதிகளையும் தேடி வைத்துத்தான் இருக்கிறார்கள். அவ்வசதிகள் அனைத்துமே அவர்களது கடும் உழைப்பு என்பதை அவர்களைச்சுற்றி வாழும் அனைவரும் அறிந்துதான் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் அவர்களுக்கிடையே இப்போது அடிக்கடி சண்டை வந்து தொலைக்கிறது. பேசாமல் இருக்கும் நாட்கள் அதிகம். மென்னம் கோபம் மனக்சோர்வு என்பன அவர்களிடத்தில் புதிய பல நோய்களை கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கிறது. இளமையில் அவர்கள் காதல் கொண்ட நாட்களும் பிரிந்து பட்ட துன்பமும் இன்னமும் பக்கமையாக இருக்கின்றனதான். திருமணத்துக்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்புகளும் அவற்றை எல்லாம் கடந்து வாழ்வில் ஒன்றியைந்தது எவ்வளவு அந்தமானவை என்பதை அவர்கள் உணராமல் இல்லை.

குமரபுரம் என்ற அழகிய கிராமத்திலிருந்து திருநகருக்கு அவன் மிதி வண்டி சொல்லாமலே போய்விடும். அங்கு கவிதையும் பாடல்களும் காதவின் சின்னமாய் எழுதப்பட்டு இன்னும் கிடக்கிறது. மாம்பூக்களின் மணத்தோடு அறுக்கையாய் அடைக்கப்பட்ட அரை ஏக்கர் கிடுகு வேவிகளுக்கிடையில் இனிய சுகத்தோடு வாழ்ந்த அந்தக்கால நினைவுகள் மட்டும்தான் பக்கமேயோடு வந்து போகிறது. அவற்றை நினைத்துப் பார்க்க மட்டும்தான் இப்போது முடிகிறது.

வாழ்வில் இருந்த நம்பிக்கைகள் குடும்ப வாழ்வின் நெருக்கடிகளால் சிறநிக்கிடக்கிறது. அவர்களுக்கான விரிசல்களை ஒட்ட வைப்பதற்கான எந்த ஆதாரமும் உறவுகளும் மனத் தென்பும் நம்பிக்கைகளும் பொதுத்தன்மை களும் ஜோப்பிய தழவில் தொலைந்து போய்விட்டதாகவே உணர்கிறார்கள்.

அன்று சனிக்கிழமை வேலை முடிந்து வீட்டுக்கு வந்தபோது நேரம் ஒரு மணியாகி விட்டது. வீட்டுக்குள் அனைத்தும் அப்படியே கிடந்தன. தபாற்கலும் விளம்பரங்களால் நிறைந்து கிடந்தது. அன்றைய ‘ரெவிகிறாப்’

புதினப்பத்திரிகை பரபரப்புச் செய்திகளோடும் படங்களோடும் நிறைந்து வழிந்தது

அமெரிக்க அதிபரை நேரடியாகச் சந்தித்து நேசக்கரம் கொடுத்த நெர்லாந்தின் தலைமை அமைச்சர் அவருக்கு வாக்குறுதியளித்தபடி நானாறு இராணுவ வீரர்களை ஈராக்கின் பாக்தாத் நகருக்கு அனுப்புவதற்கான கட்டளைகள் படைத்துறையின் உயர் அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளது. என்ற செய்திகள் முன்பக்க பத்திரிகையை நிரப்பியிருந்தது.

பயங்கரவாத ஒழிப்பு என்ற பெயரால் ஈராக்கும் பலஸ்தீனமும் ஸமதேசமும் நொருங்கிக் கிடக்கிறது. அடித்து நொருக்கியவர்களும் நொருக்க விரும்புவர்களும் அமெரிக்க அரசோடும் அதன் தலைவரோடும் ஆதாவுக் கரம் கொடுக்கிறார்களாம் ஆதாயங்களையும் ஆதாரங்களையும் தேடிக்கொண்டு.

'மிகவும் நவீன ஆயுதங்களாட்டுமும் உயர்பாதுகாப்பு வலைய செயற்பாடுகளுடனும் இராணுவ வீரர்களுக்கான தனித்த பாதுகாப்பு ஒழுங்குகளுடனும் ஒரு சிறப்புப் படையணிக்குன் நாலும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு ஈராக் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். கவலையும் மனச்சோர்வும் அடைய வேண்டாம். அம்மாலை கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். ஓர் ஆறுமாதக் கட்டாய சேவைதான் கூடிய கெதியில் உங்களைச் சந்திப்பேன். பின்னர் விபரமாகச் செய்தி அனுப்புகிறேன். சிந்துவிற்கும் மின் அஞ்சல் அனுப்பியுள்ளேன். அம்மாவிற்கு எனது ஆசை முத்தங்கள். அம்மா அப்பாலைக் கூட்டிக் கொண்டு எங்காவது வெளியில் போங்கள். இதற்காகவும் நீங்கள் இருவரும் சண்டைப்பட வேண்டாம். இது எங்கள் கடமையின்பாற்பட்டது'. - தமிழ்

தன் முகவரிக்கு அனுப்பப்பட்ட மின் அஞ்சல் செய்தியை வாசித்து குணம் இடிந்து போனான். இச்செய்தியால் தேவி என்ன ஆவாள் என்ற தவிப்பும் மனக்கவலையும் ஒருபுறம். பின்னையின் பாதுகாப்பு பற்றியதான் கேள்விகள் மறுபுறமும்

அவனைப் பாடாய் படுத்தியது. இப்போது முறிந்து கிடக்கும் உறவில் ஏதாவது புதிய திருப்பங்கள் சேருமா? மேலும் உடைந்து துண்டாடப்படுமா? என்றும் ஏங்கவைத்தது. ஆபத்தும் அடிக்கடி குண்டு வெடிப்பும் நடந்து கொண்டிருக்கிற ஸராக் யுத்தக்களம் மிகமிக ஆபத்தானதல்லவா. குமாரால் கூட தாங்க முடியாத இச்செய்தி அந்த அன்பும் பாசமும் மிக்க தாயால் தாங்கிக்கொள்ள முடியுமா?

'என் அன்பு மகன் சிந்துவிற்கு அண்ணா உனக்கு மின் அஞ்சல் அனுப்பியதாக செய்தி அனுப்பியிருந்தான். அம்மாவிற்கு என்னால் இதுவரை விபரங்களைச் சொல்ல முடியவில்லை. உடனே நீ வீட்டுக்கு வருவாயா?' அப்பா. மகனுக்கு செய்தியை அனுப்பிவிட்டு பெருமூச்சொன்றை ஆழமாக விட்டான்.

திடுதிப்பென பிற்பகவில் வந்திறங்கிய மகளைக் கண்ட சந்தோஷத்தில் சமையவில் ஈடுபட்டாள் தேவி. உணவை முடித்துக்கொண்டு சிந்துவின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க மூவருமாக வெளியே நடந்தனர்.

தெளிந்த நீராக ஒடிக்கொண்டிருந்த 'மாஸ்' ஆற்றங்கரைகளின் அருகே அமைந்த நடை பாதையில் நடந்துகொண்டே தாயின் தோனோடு தலைசாய்ந்து சிந்து நடந்தாள். பிள்ளையின் கண்ணத்தில் அடிக்கடி முத்தமிட்டாள் தேவி.

பூட்கமாக ஸராக் யுத்தம் பற்றியும் அங்கு அமைதி நிலவுவதாகவும் புதிய அரசு அமைக்கப்பட உள்ளதாகவிருக்கும் தகவல்களைச் சொன்னாள் சிந்து. நெதர்லாந்திலிருந்து அனுப்பப்பட்ட இராணுவம் பிரிவு பற்றியும் அதன் சிறப்புகள் பற்றியும் விபரித்தான். அண்ணனின் போர் பிரயாணமும் அவன் ஆபத்தில்லாமல் திரும்புவான் என்ற நம்பிக்கைகளையும் சிந்து மிகத்தைரிய மாகவே வலியுறுத்தினாள்.

அருகே இருந்த நடைபாதை இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டு தேவி விக்கி விக்கி அழத்தொடங்கி விட்டாள். குமார் அவனை அணைத்துக் கொண்டே எல்லாம் நல்லாகவே நடக்கும் ஒன்றுக்கும் கவலைப்பாதையும் என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆதரவாக அணைத்து கொண்டிருந்தான். அவனது கண்களும் கலங்கியிருந்தன.

‘இரு யுத்தம் இன்னோர் யுத்தத்திற்கு அடிகோலாமல் சமாதானத்தைக் கொண்டு வரட்டும். மனிதவாழ்வு அற்புதமானது. அற்புதங்களைத் தேடிக்கொண்டு அனைவரும் உலகம் முழுவதும் சண்டைகளில்லாத சமூகமாக வாழவேண்டும். குரோதமும் பகைமை உணர்வும் இன்று எல்லா வீட்டு வாசல்களையும் தேடுகிறது. ஏன்தான் இவையெல்லாம்?’

நாம் வாழும் காலங்கள் கொஞ்சம்தான் அதற்குள்ளே எதையாவது நல்லவற்றைச் செய்துவிட பாடுபடுவோம்.’ தன் பின்னையின் அந்த வார்த்தைகள் அவனை ஆச்சரியப்பட வைத்தது. அவள் கைகளை இறுகப்பற்றிக் கொண்டாள். திரும்பி மூவரும் வீட்டுக்கு வந்து தமிழின் செய்திக்காக காத்திருந்தனர்.

நன்றி: நாழிகை வண்டன், 2009

எல்லைகள்

நாங்கள் அந்த வீட்டில் கொண்டுவந்து விடப்பட்டோம் என்பதைவிட ஒரு வீட்டுக்குள் அடைக்கப்பட்டோம் என்றுதான் என்னைத் தோன்றுகின்றது. எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

வெள்ளைச் சேராக புதையும் பனியில் காதுகளில் ஊசியால் குத்திக்கொல்லும் கடும் குளிரில் நாம் அந்த ராட்சத பஸ் வண்டியிலிருந்து இறக்கப்பட்டோம். பஸ்ஸின் பின் பக்கம் அடைக்கப்பட்டு எம்மை மறைத்து வைத்து எல்லையைக் கடந்த மூன்றுநாள் பிரயாணத்தின் பின்னர் இந்த வீட்டுக்குள் எங்கள் ஜூந்து பேரையும் அடைத்தேவிட்டான்.

இடிந்து விழும் நிலையிலிருக்கும் இந்தப் பேய் வீடும் நாறிக்கொண்டிருக்கும் அறைகளும் ஜஸ்பிடித்து ஈரமான கவர்களுமாய் இருக்கும் அந்த மர வீடுதான் எங்கள் சிறை. நாம் இப்போ போலந்துக்குள் நிற்கிறோம். இல்லை. சிறை வைக்கப்பட்டுள்ளோம். இது வார்சோ நகருக்கு வெளியேயுள்ள ஒரு சிறு பகுதியாம். அடுத்த நாடு ஜேர்மனிதான்.

ஆறுமாதமாய் தொடர்ந்த என் வெளிநாட்டுப் பிரயாணத்தில் இது இறுதிக்கட்டம் என்று தான் நான் எதிர்பார்த்தேன்.

இலங்கையில் காசு கட்டி உக்கிரேன்வரை கொண்டு வந்துவிட்ட எமது பயண முகவர் எல்லாவற்றையும் குத்திக்கொண்டு ஓடிவிட்டான்.

மொஸ்கோவில் அவனது ரஸ்சிய காதவியுடன் ஏதாவது ஆடம்பரக் கோட்டல்களில் உல்லாசமாக இருப்பான். எங்கள் பணத்தில்.

நாங்கள் இங்கே நாய்படாப்பாடு.

அவனது ஆசை வார்த்தைகளையும் ஆடம்பர வாழ்க்கையையும் நினைக்க எனக்கு எரிச்சலாக இருக்கிறது. மன்னிக்கப்பட முடியாத பிறப்புக்கள்.

பணம் பல வட்சங்கள் செலவாகிவிட்டது. பிரயாணப்பானது முழுவதும் விமான நிலையங்களிலும் நாட்டு எல்லைகளிலும் எமக்கு மிகவும் அருவருக்கத்தக்க அனுபவங்கள் கெடுபிடிகள். நாங்கள் மனிதப்பிறவிகளே இல்லை என்று எழுதப்பட்டாகி விட்டது.

உயிர் துச்சமாகிப் போய்விட்ட பிரயாணம் இது.

எதிர்கால கனவுகள் எல்லாம் அழிந்து தொங்குகிறது.

கொள்ளையர்கள் காடையர்கள் இனவெறியர்கள் என்று பலர் எம்மை பயமுறுத்தியும் தாக்கியும் விட்டார்கள்.

எமக்குள் இருந்த எல்லாத் தையிரியங்களையும் இழந்து விட்டதான் உணர்வுதான் மிச்சமுன்னது.

உக்கிரேனில் நாம் கைவிடப்பட்டபோது எம்மோடு கூட இருந்தவர்கள் இருபத்து மூன்று பேர். அதில் ஐந்து பெண்களும் ஆறு குழந்தைகளும் அடங்குவர்.

பொவிஸ் கெடிபிடிகளும் இலங்கையரை கைது செய்து நாடுகடத்தும் உத்தரவும் நாம் வெளியே ஒரு முகவரைத் தேடும் நிலையையும் தடுத்தே விட்டது. கொலண்டிவிருக்கிற எனது நண்பஜுக்கு அதிகாலையில் தொடர்பு கொண்டு இக்கட்டான இந்நிலையை எடுத்துரைத்தேன்.

அவன் யார் யாரையோ தொலை பேசியுடாக பிடித்து..... மறுநாள் அமிர் என்பவன் எங்களைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டான்.

வெளிநாடுகளிலுள்ள எமது உறவுகள் ஜடாக பணம் தனக்குத்தரப்பட வேண்டும் என்றும் கிடைத்த ஏழுநாட்களில் ஜேர்மனிக்குள் எல்லோரையும் அனுப்பிவைப்பதாகவும் சொன்னான்.

அமீர் மிகவும் நல்லவன் என்றும் நேரமையாகச் சொன்னதைச் செய்வான் என்றும் உக்கிரேனில் எம்மோடு இருந்தவர்கள் பலர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

நம்பிக்கைக்கு நமஸ்தே சொல்லி நானும் அவன் கைகளுக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டேன்.

அமெரிக்க டொலர்களை ஆரிடம் கேட்பது?
நண்பர்கள் மாமா மச்சான்மார்?

நிலமையைச் சொல்வி எல்லோரையும் கேட்டுப் பார்க்கலாம்.
 இயலாமையும் வேதனையும் ஏரிச்சலும் அழுகையாய் வந்தது.
 ஒன்றும் சரிவராவிட்டால் திரும்பிப் போய் விடலாம்.
 என்தேசத்தின் பொங்கி எழும் கடல் அலையையும் அதன்
 கரையின் சுடுமண்ணையும் ஏன் நான் விட்டு வந்தேன்?
 ஆழியோ இயக்கமோ எதற்குள்ளும் அங்கேயே
 இருந்திருக்கலாம்.
 இந்தப் பிரயாணம் என்னை முழுமையாய் கொன்றே
 நின்றுவிட்டது.
 நான் ஒன்றும் கோழையாய் இங்கு ஒடி வரவில்லைத்தானே
 என்று சமாதானப் பட்டுக் கொண்டேன்.
 என் அண்ணைக் கொன்றவனை அல்லது கொண்டு
 போனவனைத் தேடினேன்.
 எவரும் நேரமையாய் எதுவும் சொல்லவில்லை.
 காணமற் போனவர்கள் பட்டியவில் பெயரை இட்டு விட்டு
 அவர்கள் எல்லாவற்றையும் மறைத்து விட்டார்கள்.
 எம்மால் அதனை மறக்கமுடியவில்லை.
 அண்ணியும் பின்னைகளும் அவர் திரும்பி வருவார் என்று
 இன்றும் எதிர்பார்கிறார்கள்.
 என் தேடலால் தொல்லைகளின் குரியன் உதயமாகிப்
 பிரகாசித்தான்.
 அங்கும் மிரட்டலும் அலக்கழிப்பும் கைதும் என்னையும்
 தூரத்தின். என் ஆத்துமாவைக் கொன்று என்னால் எப்படி
 வாழமுடியும்? ஒடு எல்லாவற்றையும் துறந்துவிட்டு ஒடு.

இந்துமா கடவின் தொப்புள் கொடியில் அறுந்து தொங்கும் கிராமம் என் தீவு. முறியாத பணக்கள் முகிலை விவக்கி சாமரம் வீசும். பனக்காய் விழுந்து பாறையில் தெறிக்கும். முரல்மீன் பாச்சவில் கடல் அலை எழும்.. திருக்கைகள் வந்து மணற் படுக்கையில் தூங்கும். குதிரையின் கணப்பில் நாரைகள் பறக்கும். அந்த நீண்ட இனிய தீவின் நெசவுத்தொழிலாளர் குடும்பத்தில் பிறந்தவன் நான்.

இனிமையானவர்கள். எதையும் எதிர்பார்த்துக்
 காத்திருப்பவர்கள் நாம் காதலர்கள் மட்டும் தான்.
 என் இனியவளின் வருகைக்காய் மணற் கிணத்து மதகிலும்
 மாவிலித்துறை மண்டபத்திலும் காத்திருந்து கதைத்தோம்.
 நெழுவினிப் பிள்ளையார் தேர்திருவிழாவும் யுவானியார்
 கோவில் சுற்றுப்பிரகாரமும் பாதிரியார் கோவில் கரோல்
 கீதங்களும் வெட்டகாடு அம்மன் பொங்கல் திருநாளும்
 எம்மை குதூகலப்படுத்தின.

தாமளாப்புக் குளத்திற்கு நீந்தப் போவதும் சாறாப்பிடிடியில்
 தண்ணீர் அன்னி வருவதும் வெட்டுக் கழியில்
 காப்புக்குத்துவதும் வெல்லையில் போய் மீன் பிடிப்பதும்
 தரவை வெளியில் மாடு கட்டுவதும் குதிரையை பிரட்டி
 குளம்பு அடிப்பதும் எமது இளமைக் கால
 வீரசெயல்களாகவே கருதினோம்.

குறிஞ்சாப்பூக்களை ஜதிவிளையாடுவதும் காவோதிச்
 செடிகளுக்குள் ஒளிப்பதும் சக்சம் பாழைகளை இழுத்துச்
 சப்புவதும் கோணற் புளியங்காய்களுக்கு கொக்கை
 கட்டுவதும் கொட்டு ஆட்டிக் குருவிகள் நிலத்தில் இட்டு
 வைத்த முட்டைகளைத் தேடுவதும் நொக்கிக்காட்டுக்குள்
 குரக்கன் பிட்டு மணத்தில் கொட்டாவி விடும் பாம்புகளுக்கு
 கல் ஏறிவதும் கிட்டிப்புள்ளும் கொடி விளையாட்டும் எம்மை
 துடிப்புடன் இயங்க வைத்தவைதான்.

காலம் வெகுவாய் மாறி அரசியலும் ஆயுதமும் எம்மை
 அதிகாரம் செலுத்தத் தொடங்கியபோது நாம் மிகவும்
 திண்ணித்தான் போனோம்.

ஏதோ விடிவு வரும் என்று எல்லாவற்றையும்
 ஏற்றுக்கொண்டோம்.

நானும் அவனும் அந்தப் புழுதிக் கெருக்களில் காதவித்து
 கருவற்றோம்.

என் நேசத்துக்குரியவளை விட்டுப் பிரிந்த போது அவள்
 மிகச்சோகமாக இருந்தாள்.

எமது குழந்தை பிறந்த செய்திகூட மிகத் தாமதமாகத்தான்
 எனக்கு கிடைத்தது. நான் உக்கிரேன் வந்திறங்கி ஒரு
 கிழமைக்குப் பின்னர்தான் அறிந்தேன்.

நிரந்தரமான முகவரியில்லாத அலைச்சல் மிகுந்த மனிதர்கள் நாம்.

எல்லாம் இழந்துபோனது போன்ற மனச்சுமையுடன் பலவற்றை இழந்துவிட்ட போலந்துக்குள் நிற்கிறோம். மீசை வைத்த வலேசாவைக் கூப்பிட்டு மண்ணடையில் குட்ட வேண்டும்போல் இருக்கிறது.

என்னையே நான் குட்டிக் கொண்டேன்,

அமீர் எங்களை இப்போது போலந்திலுள்ள இன்னோர் முகவரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டான்.

அவன்தான் எங்களை இந்த வீட்டில் சிறை வைத்தவன்.

அவனுடைய பெயர் தாதா.

தட்டிதட்டி ஆங்கிலத்தில் பேசவான்.

இந்தியிலோ உருதுவிலோ மிகவும் கோபமாகப் பேசவான்.

எப்போதும் போதையிலேயே இருக்கிறான். கஞ்சாவையோ கட்டையையோ பத்திக் கொண்டு கண்கள் சிவந்து கிடக்க இடையிடையே வந்து போனான்.

காய்ந்து கிடக்கும் பாண்தான் எமது உணவு. வெறும்

சாயத்துடன் விழுங்கினோம்.

எங்கள் ஜந்து பேரில் வன்னியிலிருந்து சிவமும் மட்டக்கிளப்பு மகேந்திரப் போடியாரும் திக்கத்துச் சீலனும் திருமலை மோகனும் அடங்குவர். எல்லோருக்குள்ளும் ஓவ்வொர் பிரச்சனை. ஆமியாலும் இயக்கங்களினாலும் அடிக்கப்பட்டவர்கள். குடும்பங்களில் பலரை இழந்தவர்கள். இயக்கங்களிலிருந்து தப்பி வந்தவர்கள்.

போடியார் எம்மை விட வயது கூடியவர். பல அனுபவங்கள் உடையவர். ஊர்காவல் படையாலும் இராணுவத்தாலும் பாதிக்கப்பட்டவர். எல்லாச் சோகங்களையும் தூக்கி வைத்துவிட்டு கலகலப்பாகப் பேசவார்.

எங்களை எதிலும் மனம் தளரவிடாமல் நம்பிக்கை கொள்ள வைத்திருப்பவர் அவர் தான்.

எல்லைகள் கடக்கும்போதுள்ள பல சோக முடிவுகளை கதைகதையாக கேட்டு வைத்திருந்தோம். ஆற்று நீர் இழுத்துப் போய் சாகடித்ததும் பனியில் விறைத்துச் செத்துக் கிடந்ததும் ‘கொன்றைனர்’களுக்குள் முச்சடைத்து

இறந்ததும் கடலோடு அடிபட்டுப் போனதும் இலங்கையில் தொடங்கி உலகின் நிலப்பரப்பு எங்கும் அகதியாய் ஒடிவந்த பாதை முழுவதும் புதையண்ட எம்மவரின் வரலாறு என்னோடும் தொடர்கிறது. என்றுதான் நான் எண்ணினேன். தாதா வந்திருந்த போதெல்லாம் ஏதோ பண்டதைப் பற்றியே பேசினான்.

இன்னமும் அதிக பணம் கேட்கப் போகிறான் என்பது போல்தான் இருக்கிறது.

மறுநாள் வந்தபோது சிவம் மாஸ்டர் என்ற பெயரில் ஒரு இலங்கையனைக் கூட்டி வந்தான்.

அவன்தான் தற்போதைய மொழிபெயர்ப்பாளன்.

அவனும் மடாக் குடிகாரன் வென்னை ‘வொட்கா’வை போத்திலோடு குடித்தான்.

அவனது மொழிபெயர்பின்படி நாம் இன்னமும் ஆயிரம் பெடாலர்கள் கொடுக்க வேண்டுமாம். அமீர் தனக்குத் தந்த பணம் போதாது. அதை நீங்கள் ஒழுங்கு செய்தால் ஒரிரு நாட்களில் அனுப்பிவிடுவேன் என்றான்.

இப்போது புதிய இடியொன்றை போடுகிறான்.

நாம் மறுத்துவிட்டோம். ‘நாம் பணம் முழுவதும் கட்டிவிட்டோம் இனிமேல் பணம் எங்களுக்கு யாரும் தரமாட்டார்கள்.’

சிவம் மாஸ்டர் குடிபோதையில் அழுதான். ‘நான் இயக்கத்துக்கு போய்த்தான் இப்படிச் சீரழிந்தேன்’ என்று.

வேலையில் இருந்த இவனை வில்லங்கத்துக்கு இயக்கம் பிடித்து ஆயுதப் பயிற்சி கொடுத்து இயக்க மோதல்களில் தப்பி இந்தியாவிற்கு ஒடி வந்து இப்போது குடிக்காவும் சாப்பாட்டுக்காகவும் எதுவும் செய்யும் ஒரு பரிதாபகரமான மனிதன்.

‘கேட்கிற காசைக் கொடுத்து ஒடித்தப்பி விடுகள் இல்லாட்டி இந்தச்சனியன்கள் உபத்திரமானதுகள் நடுத்தெருவில் விட்டிடுங்கள்’. என்றான் மீண்டும் அவன். எனக்கு அவன் மேல் கோபம் கோபமாய் வந்தது.

என்ன செய்வது யாரைக்கேட்பது?

எல்லோருக்கும் என்போன்ற சிக்கல்கள்தான். ஜோப்பாவில் காக பிரட்டுவது என்பது கலபமான காரியமா? அதுவும் வந்து சேராத ஒரு அகதிக்காக .

சீட்டுக்கட்டியும் வட்டிக்கு வேண்டியும் அவர்கள் செய்கின்ற உதவிகளை எம்மால் மறக்க முடியாதுதான்.

எந்த முகத்துடன் எப்படி ரெவிபோன் கதைப்பது?

மாமாவைத்தான் பிடிக்கவேண்டும் அம்மாவின் தமியி அவர். கொஞ்சம் கடுமையான மனிதர் ஆனால் இரக்கமுள்ளவர்.

இரவே அவரது கைத்தொலைபேசியில் எல்லாவற்றையும் அவருக்குச் சொல்லி விட்டேன்.

அனுப்புவதாக ஒப்புக் கொண்டு விட்டார்.

அமீர் அனுப்பிய ஆட்கள் ஆறுபேர் போடரில் பிடிபட்டதாக தாதா சொன்னான். எம்மை கூடிய கெதியில் வெளியேற்ற வேண்டிய நிலையில் அவன் இருப்பதாக நாம் புரிந்து கொண்டோம்.

எல்லோருடைய பணமும் அவனுக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டது.

அன்று இவு மூடிய வான் ஒன்றில் ஏற்றப் பட்டோம்.

போலந்துக்கருகே பழைய கிழக்கு யேர்மனிக்குள் இருந்த ஒரு சிறிய புகையிரத நிலையத்தின் பின்பகுதியில் ஓடிக்கொண்டிருந்ந வானில் இருந்து குதித்துப் பதுங்கிக் கொண்டோம்.

ஒரு பத்து நிமிடங்களின் பின்னர் ஒளிபாச்சிக் கொண்டு வருகின்ற பச்சை வாகனங்களின் இரைச்சல் ..

வெள்ளையாய் கொட்டிக் கிடக்கும் பனிக் குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த எம்மை அந்தப்பச்சை வாகனப் பொலிஸர் கைது செய்தனர்.

நாம் தஞ்சம் தஞ்சம் என்று கெஞ்சினோம்.

சிரித்துக்கொண்டே பச்சை வானில் ஏற்றினார்கள்,

கைரேகை, படப்பிடிப்பு, சோதனை, சிறை,

நாமும் பிடிபட்டுவிட்டோம், எல்லைகளில்.

இலங்கையா? போலந்தா? ஜேர்மனியா?

அரசியல் தஞ்சம், அகதி, அடையாளம்,
எங்கே கொண்டுபோகிறார்கள்? எங்கனுக்கு எதுவும்
விளங்கவில்லை. எனக்கு நேர் எதிரே இருந்த போடியார்
அழுதுகொண்டிருந்தார். அவர் முகத்தை என்னால் பார்க்க
முடிய வில்லை.

நன்றி: 'இன்னுமொரு காலடி.' இங்கிலாந்து. 1998.

உறங்குநிலை உண்மைகள்

அங்கு நடந்த எதையும்பற்றி என்னிடம் கேட்கவேண்டாம். அவற்றை நினைத்தால்கூட என்னால் தாங்கமுடியவில்லை. கவலைகளே நிறைவாய் கொண்ட என் அம்மாவின் துணிகரத்தால் நான் தப்பிப்பிழைத்து உயிர் வாழ்கிறேன்.

மேகலா ஸழத்தில் பெண் போராளிக்காக வலுக்கட்டாயமாக பிடித்துச் செல்லப்பட்ட என் உறவுக்காரப்பிள்ளை. தமிழகத்தில் அவளைச் சந்தித்து சாடமாடையாய் அங்குள்ள நிலைமைகளைப் பற்றிக் கேட்க விளைந்தபோது அவள் அதிரடியாக சொன்ன வார்த்தைகள் இவை.

நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆயினும் சுதாகரித்துக்கொண்டேன். வட்டமான புன்னகை தவழும் முகம். எப்போதும் துருதுருத்துக் கொண்டிருக்கும் கருவிழிகள். பாந்த நெற்றி. கூர்முக்கு. கதைக்கும்போது இடையிடையே சிரித்துக் கொள்ளும் பண்பு. எந்த எடுப்புமே காட்டாத நிதானமான பேச்சு.

இந்தப் பின்னைக்கு இந்த வயதில் இப்படியோர் அநுபவமா? எதிர்மறையாய் பெரும் அவலமாய் கிடைத்த அநுபவத்துடன் தனியாக தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து தெரிந்த பெண்ணென்றாருவரின் வீட்டில் தங்கியிருக்கிறான்.

ஸழப்போரில் எவ்வளவு ஏமாற்றுக்கள் பொய்கள் சித்திரவதைகள் சிறைகள் கொடிய காடுகள் மேடுகள் கடல்கள் ஊடான தப்பியோட்டங்கள். துப்பாக்கிச் சனியன் களுக்குத் தெரியாமல் ஒளித்திருத்தல் என்று ஒவ்வொரு குடும்பங்களின் மீதும் ரத்தக் கோடுகளால் வரையப்பட்ட சகிக்கமுடியாத ஒவியங்கள்.

ஷயிர்களை மட்டுமே கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஓடிய ஓட்டப் பந்தையத்தில் உயிர்கள்கூட மிஞ்சாமல் போன வரலாறு பின்னிக்கிடக்கிறது.

'உமது அம்மாவும் சித்திமாரும் என்னிடத்தில் படித்தவர்கள். அம்மாவிற்கு நான் ஒர் அண்ணன் முறையானவன். அதனால் என்னை நீர் மாமா என்றே கூப்பிடலாம்' என்றேன்.

'இவர் மாமி இவள் மச்சான்' என்று எனது மனைவியையும் மகளையும் அறிமுகப் படுத்தினேன்.

என் தந்தை வழியான உறவுமுறைகளையும் எமது இளமைக்கால கிராமத்து வாழ்வையும் அவனுக்குச் சொல்லி வைத்தேன்.

ஸம்போரின் கடைசிக்கால கட்டடத்தில் இரு தரப்பாலும் நடாத்தப்பட்ட பல விடைங்கள் அப்பாவிப் பொதுமக்களையிக் அதிகமாகவே பாதிப்படைய வைத்துவிட்டது என்பதை நான் நன்றாகவே விளங்கிக்கொண்டிருகிறேன்.

விடுதலைப் புவிகளின் கட்டாய ஆட்சேர்ப்பும் நெருக்கடியிக்கநடைமுறைகளும் மக்களை யுத்தத்துக்குள்ளேயே தடுத்துவைத்த முறைமைகளும் ஆயுதப் போராட்டத்தின் மேல் வெறுப்பையே நெருப்பாய் கொட்டி எரிய வைத்துக் கொண்டன. அதேவேளை அரசு படைகள் செய்த கொருங்கள் ஸம்தமிழர் இருப்பின்மீதே ஒர் எதிர்காலமற்ற குழலை உருவாக்கி அழித்தொழித்தது.

இந்தக் காலகட்டடத்தில் மேகலா தப்பிப் பிழைத்து இந்தியாவில் வந்து தங்கியிருப்பது என்னை ஆச்சரியப்பட வைத்திருப்பது உண்மையல்லவா?

கடந்த இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக நெதர்லாந்தில் வாழ்ந்து வசதிகளைப் பெருக்கி கொண்டு ஸம்போர் வெல்லும் என்ற நம்பிக்கையிலும் பிரச்சார மாயையிலும் கிறங்கிக்கிடக்கும் என்னைப் போன்றவர்களுக்கு இது பெரும் ஆச்சரியம் ஏமாற்றம்.

மேகலாவைப் பார்க்கலாம் அங்கு நடந்த உண்மைச் சம்பவங்களை ஒரு பக்கச்சாரப்பற்ற பார்வையில் அவளிடம் கேட்டறியலாம் என்ற எண்ணம் வந்தது என்னவோ

உண்மைதான். ஆனால் அதற்கு அப்பாலும் தெரிகின்ற மன உணர்வுகள் மதிக்கப்பட வேண்டும்.

‘மாமா எனக்கு இரவில் நித்திரை கூட வருவதில்லை. நாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டோம். மிரட்டப்பட்டோம். பயங்கொள்ள வைத்தார்கள். எமது வாழும் உரிமைகளை பறித்தார்கள். சுற்றிவளைத்து கைது செய்தார்கள். எமது பெற்றோரைக் கூட தாக்கினார்கள். பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை கொண்டு வந்து ஒப்படைக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார்கள். அதுவே பின்னர் பெற்றோரின் மன உளைச்சலாகத் தொடர்கிறது. எங்களுக்கு கட்டாய பயிற்சி தந்து பின்னர் போராட வைத்தார்கள்.

‘என் தாயோடு வாழ்ந்த வாழ்க்கை. அவரின் அன்பு. என் தங்கைகளின் பாசம் என் கல்வி எனது பாடசாலை எங்கள் கிராமம் அனைத்தையும் இழந்த பெண்ணாக நான்...’

பேச்சை நிறுத்திவிட்டு அமைதியானாள். அவள் அழவில்லை. அழுவதற்கு அவளிடம் கண்ணீரே இல்லாதிருக்கலாம். இல்லை அவள் தைரியமாகவே இருக்கிறாள் என்பதை நான் புரிந்து கொண்டேன்.

இப்போது அவனுக்கு வயது இருபது. அவளது பத்தாவது வயதில் நந்தை சிவா விபத்தொன்றில் மரணமானார். அவனுக்கு இரண்டு தங்கைகள். விகவமடு பிரதேச பாடசாலையில் ஓ.எல். இல் சிற்றியெய்தி ஏ.எல். படிக்கத் தொடங்கிய காலமது.

‘பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்கள்கூட இயக்கத் திற்கு பின்னை பிடித்து அனுப்பும் கைங்கரியத்தை கச்சிதமாய் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். நல்ல சமூகமாக இளையோரை வளர்வைக்க வேண்டிய அவர்களே துப்பாகிகளுக்கு தூபம் போட வைத்தார்கள் என்றால்.... என்னென்பது?’

‘பல தடவைகளில் நான் பின்னை பிடிகாரரிடம் பிடிபடவே இல்லை. பல்வேறு உறவினர் தெரிந்தவர்கள் வீடுகளில் ஒளிந்திருந்தேன். அவர்கள் விடுவதாய் இல்லை. அம்மா பல தடவை அவர்களிடம் பேசிவிட்டா.

வீட்டுக்கு வந்து கடுமையான வார்த்தைப் பிரயோகங்கள். பரிட்சைப் பெறுபேறுகள் பாடசாலை அத்தாட்சி பிறப்புப் பத்திரிகைகள் அடையாள அட்டை எல்லாவற்றையும் எடுத்துப் போய் விட்டார்கள். நான் மறைந்திருந்த வீடுகளில் அம்மா என்னை வந்து பார்ப்பதே இல்லை. அதனால்கூட நான் பிடிபட்டுவிடுவேன் என்ற எண்ணெத்தில்...’

கடைசியில் ஒரு நபர் இயக்கத்துக்கு ஆள் சேர்ப்பவர் அம்மாவிடம் சில நம்பிக்கைகளை ஊட்டினார்.

‘தகப்பன் இல்லாத குடும்பம். அதனால் பின்னையைக் கொண்டுபோக மாட்டார்கள். நீங்கள் எல்லோரும் பெண்கள். மூத்த பின்னை. அவள் ஏதாவது வேலை செய்துதான் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று பொறுப்பாளரிடம் வந்து சொல்லிப் பாருங்கள். உங்களுக்கு ஒன்றும் நடக்காது அக்கா. ஒரு தடவை பின்னையைக் கூட்டி வந்து கதைத்துப் பாருங்கள்.’

நம்பலாமா? நடக்குமா? என்று அம்மாவிற்கு உள்ளுரப் பயம். என்ன செய்வது? எவ்வளவு காலத்திற்கு ஒனித்துவைத்திருப்பது? உக்கிரமான சண்டை. தொடரான ஜிடப் பெயர்வு. மந்தைகளை ஒட்டிப் போவதுபோல எல்லோரும் ஜிடம் பெயர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். பூங்கரி பரந்தன் கிளிநொச்சி அடுத்தடுத்து விடாப்பிடியான சண்டைகளோடு இராணுவம் முன்னேறி வருகிறது. இனிநாம் போவதற்கு எந்தக் கடலோ எந்தக் கரையோ?

நாங்களும் ஜிடம்பெயர் நேர்ந்தால் பின்னையை எங்கே ஒனித்து வைத்திருப்பது. யுத்தம் எங்களை ஒரு பொறிக்கிடங்குக்குள் தள்ளி விழுத்தியிருந்தது..

எல்லா வீடுகளிலும் மரண ஒலம். எல்லா வீடுகளிலும் பின்னைகளை பிடித்துவிட்டார்கள். பின்னைகள் பிடிப்பாத வீடுகளைப் பார்த்து மற்றவர்கள் பொறாமைப்படும் காலம் அது.

பெற்றோர்கள் பலர் இயக்கக் கார்களைத் தாக்கிய சம்பவங்களும் தாறுமாறாய் ஏசிய சம்பவங்களும் அதனால் அவர்களிடம் பச்சை மட்டை அடியும் சிறைத்தண்டனையும்

கடுமையான வேலைகளும் வாங்கப்பட்ட சம்பவங்களும் எல்லோராலும் பேசப்படுகின்றன.

சமூ மக்கள் போராடுவதைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை. என்றாகிவிட்டது.

பேச்சுவார்த்தைகள் உலகப்பார்வைகள் அயல்நாடுகளின் உறவு எல்லாவற்றையும் எல்லோரும் சேர்ந்து குழப்பி சமுத்தமிழரையும் நட்டாற்றில் விட்டிருக்கிறார்கள்.

இலங்கை அரசபடைகள் மிகக்கண் மூடித்தனமான இனச்சங்காரம் செய்து மக்களையும் புவிகளையும் அழித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்காக அழுது கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வார்த்தைகளால் சொல்விவிட முடியாத கொடுரம் நிறைந்த வன்னிப்போரில் வென்றவர்கள் யாரும் இல்லை. வார்த்தை ஜாலங்களால் எல்லாவற்றையும் மூடிமறைத்து புவிகளும் அரசும் வெற்றிப் பெரியிதம் கொண்டார்கள். ஆனால் சொல்லொண்டு துன்பங்களுக்காளாகி எல்லா சுமைகளையும் ஏற்றுக் கொண்டு தோற்றுப் போனவர்கள் சமுத்தமிழர். அதிலும் வன்னித்தமிழர்கள். அவர்களை எல்லோரும் சேர்ந்தே வஞ்சித்து விட்டார்கள். உயிர்தப்புவது மட்டுமே சமுத்தமிழரின் ஒரே வழி. அதை மக்கள் நன்றாகவே உணர்ந்திருந்தார்கள்.

பிடிக்கப்பட்ட பிள்ளைகளை விட்டு விட்டு தப்பியோ பாஸ் எடுத்தோ வர முடியவில்லை. பாஸ் நடைமுறைகள் மேலும்மேலும் இறுக்கமாக்கப் பட்டுள்ளது. போராளிக் குடும்பங்கள் மாவீரர் குடும்பங்கள் எல்லோருக்கும் அதுவே நியதியானது. ஆனாலும் செல்வாக்கும் பிரமுகத்தனங்களும் வழமையானபடி கலுகைகளைப் பெற்றுத்தான் வந்தன.

‘நான் மறைந்திருந்த வீட்டிலிருந்து என் அம்மாவால் அனுப்பப்பட்ட ஆள் ஒருவரால் அன்று காலை அழைத்து வரப்பட்டேன். பன்னிரண்டாம் கட்டைச் சந்தியில் அம்மா என்னைச் சந்தித்துக் கூட்டிப்போனா.’

‘அம்மா மனக்கவலைகளால் நிறைந்து கோவில்களும் விரதங்களுமாக தன் உடலை வருத்தி வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை அவரின் முகமும் உடலும் அப்பட்டமாய் காட்டின. என்னை ஆரத்தழுவி கண் கலங்கினா.’

‘அம்மா எல்லாம் நல்லா நடக்கும் ஒன்றுக்கும் வீணாக கவலைப்பட வேண்டாம். என்று ஆறுதல்தான் என்னால் சொல்லமுடிந்தது.’

நாங்கள் மூவரும் உள்ளே சென்ற போது முன் கொட்டிவில் ஒரு நான்கு ஜந்து பேர் மட்டுமே இருந்தனர். அம்மாவுடன் பேசியவர் எமக்காகவே காத்திருந்தது போல் அப்போதுதான் வெளியே வந்தான். புலனாய்வில் தான் வெற்றி பெற்றுவிட்டதான் ஒரு நமட்டுச் சிரிப்பு மெல்லியதாய் முகம் காட்டியது.

“வாங்கோ அம்மா. பின்னையைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறியன் போலை கிடக்கு” என்றான்.

‘ஓமையா மூத்த பின்னை தகப்பனுமில்லாமல் கஸ்டப்பட்டு வளர்த்த பின்னை. வருத்தம் நோயோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பின்னை. படித்து முன்னுக்கு வரவேண்டும் என்று விரும்புகிற என் பின்னை’ என்றா அம்மா.

மகிந்தவும் அரச படைகளும் எங்களைப் படிக்கவா விடுவார்கள். என்ன பேர்?

“மேகலா”

“நீங்கள் உள்ளே வாருங்கள். ஒரு ஸ்பெசல் அடையாள அட்டைக்கு படம் பிடிக்க வேணும்.” என்றார்.

நான் அம்மாவின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டேன். நானும் வருகிறேன் என்று அம்மா கேட்டா. இல்லையம்மா அவ மட்டும் வரட்டும் என்றார். நான் அவர் பின் தொடர்ந்தேன். ஆனால் அதன் பின்னர் அவர்கள் என்னை விடவே இல்லை.

என் பின்னையை நானே கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டேன். கொலைபாதகர்கள் இப்படி ஏமாற்றிப் போட்டான்களே, என்று

கத்துவது எனக்கு இப்போதும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. பின்னர் அவர்கள் என் கண்ணைக் கட்டி ஒர் அடர்ந்த காட்டுப் பகுதிக்கு கூட்டிப் போய் கட்டாயப் பயிற்சியில் ஈடுபடுத்தினர். என்னுள்ளே வெறுப்பும் கோபமும் வழுப்பட்டுக் கிடந்தது. எப்படியாவது தப்பிவிடவேண்டும். கொடிய விலங்குகளும் பாம்புகளும் கொண்ட காடுகளை நாம் எப்படிக் கடப்பது? காடுகளின் திசைகளையும் ஜர் மனைகளையும் எப்படித் தெரிந்து கொள்வது?

புலிகளின் கட்டுப்பாடுமிக்க முகாம்களைக் கடந்து எப்படிப் போவது? நிலக்கண்ணி வெடிகள் அதிர்வு வெடிகள் பொருத்தப்பட்ட இடங்களைக் கடந்து எங்கே ஒடுவது? இரவிலா பகவிலா? வெளியே செல்லும் வேளையிலா உள்ளே இருக்கும் போதா? தீர்மானம் தீர்மானமாய் விரிந்தது. பிடிட்டால் மரணம் சிறை சித்திரவதை இராணுவப் 'பணிஸ்மன்ட்' எல்லாம் எதிர்பார்த்ததே.

உலகின் வல்லமை மிக்கதும் எல்லா வசதிகளையும் பண்பலத்தையும் கொண்ட போராளிக் கூட்டத்திடமிருந்து தப்பினாலும் எம்மை விட்டுவிடுவார்களா? எது வரினும் வரட்டும் ஒரு பெண்ணாக பதுமையாக பாவையாக பயந்தாக கொள்ளியாக எம்மைப் பேசிய புவிப்பிரச்சாரகர்கள் கூட ஒரு தடவை விழித்துக் கொள்ளட்டும். என் தாயின் அன்புக்கு மேல் அவைவைக் காக்க வேண்டிய கடமைக்கு மேல் எனக்கு எதுவும் பெரிதாகத் தெரியவில்லை.

மிக நிதானமாகவும் அவதானமாகவும் விவேகமாகவும் வேகமாகவும் செயல்ப்பட்டு நாம் தப்பிவிட்டோம். நாங்கள் மூன்று பெண்கள். இரவில் காடுகளை எப்படிக் கடப்பது என்றுதான் எண்ணினோம். ஆனால் மின்மினிப் பூச்சிகளின் வெளிச்சத்தில் கூட எம் கண்களுக்கு ஒளி கிடைத்தது. வேங்கைகளின் பதுங்கிப் பாயும் வேகத்தில் நாம் அவதானித்த சரியான திசை நோக்கி காடுகளைக் கடந்து விடிகாலை ஜந்து மணிக்குள் அந்த மின்காய்த் தோட்டங்களாய் விரிந்த

சூரமனையை அடைந்துவிட்டோம். ஒரு கடினமான பயிற்சியில் புடம் போடப்பட்ட பெண்களாக தலைமுடி கட்டையாக வெட்டப்பட்ட புலிப் போராளிகளின் உடையோடு ஆயுதங்கள் இல்லாதவர்களாக அந்த வீட்டின் முன்னால் போய் நின்றோம்.

நாம் தப்பிவிட்டோம். எம்மைப் பலர் காப்பாற்றிவிட்டார்கள். ஆனாலும் எம் தொடர்க்கை முடிந்துவிடவில்லை, என்னை அடையாளம் காண்பது இலகுவானது. அம்மாவைச் சந்திப்பது, வன்னியை விட்டு வெளியேறுவது, புலிகள் அரச படைகளிடம் அகப்படாமல் இலங்கையை விட்டே ஒடிவிடுவது என்ற எண்ணங்களின் பின்கைத் தீர்மானமானது. என் தாயும் இரு தங்கைகளும் இன்னமும் தடுப்பு முகாம்களுக்குள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நான் மட்டும் தமிழ்நாட்டில், படிப்பைத் தொடரலாம் என்றாலும் புதிய நெருக்கடிகள்.

நன்றி: நாழிகை 2010

திந்தச் சீன்ன கலைகள், உலக வரைபடத்தில் மாங்காம் வாவு சீற்ய நாடாகிய கிளங்கை வாய் தமிழர்களின் கலாசாரம், வாழ்விடம், சூழல், பிரச்சனைகள், மனிலைகள், நாடுகாத்துப்பட்டி நிலைகள், வொந்தங்களைப் பிரிந்து தனிக்கும் சோகங்கள் போன்றவெற்றை யகார்த்தமாக, உள்ளைக் கீள்ளாறு, கர்பணைகளின் கலப்பின்ற வழங்குகின்றன.

உணர்வின் அடிப்படையில் அமையாத எந்த படைப்பும் பிறர் உணர்வுகளை தூண்டாது திடு படைப்பிலக்கணக்கின் ஒரு பண்டு. அந்த வகையில் கிளானின் எல்லா சீருக்கைகளுமே உணர்வுகளின் குவியில் என்பதை மறக்க முடியாது. திந்த உணர்வுக்குவியில் எனது உணர்வுகளை ஆட்டிகாண்டு அவஸ்தை செய்து கொண்டிருக்கிறது. திந்த அவஸ்தையிலிருந்து மீளமுடியாமல் பல நோக்கங்கள் நான் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். மீது நான் ஒரு தமிழ்ச்சீ என்பதனால் ஏற்பட்ட உணர்வு மட்டுமல்ல, திடுதான் இந்த சீருக்கை நாலின் விவரம்.

புதைவர், அருட்சோதி மார்க்கிராட் பாஸ்டின் முதல்வர்,
கலைக்காவரி நுண்கலைக் கல்லூரி,
திருச்சி.

ISBN : 978-955-4100-80-0